FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 428 · CENA 60,00 DIN

BATON ROUGE, ALABAMA
1880

DAN VRELIH KOLTOVA

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
5. februar 2010.

★DOK HOLIDEJ★

428

Frenk Larami

DAN VRELIH KOLTOVA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 428

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Franck Laramy
ONLY THE FASTEST

Recenzija i adaptacija
Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Ilustracija
Branislav Kerac
Branislav Perković

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 27. I 2010.
Tržište: 5. II 2010.

CIP-Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Franck Laramy – ONLY THE FASTEST
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Šerif Ted Lomar sedeo je u svojoj stolici sa visokim naslonom kada ga je zveket razbijenih čaša i prasak slomljenog drveta trgao iz popodnevnog dremeža. Ljutito gunđajući, ustao je i u tri koraka se našao na ulici. Za trenutak je zastao kako bi stavio šešir, pritegao pantalone i proverio da li mu je dobro pričvršćena zvezda. Ljut što se popodnevna tišina u Kenon Kriku remeti na ovakav način, još više je ubrzao kada se lomljava stakla ponovila, ovoga puta mnogo jače i razgovetnije.

Kenon Krik je bio tipičan stočarski grad sa granice: dugačke motke za vezivanje konja pružale su se duž obe strane prašnjavih ulica, veliki deo zgrada imao je pompezne, lažne fasade sa kojih je, zbog sunca i vetra, na mnogim mestima nedostajala boja. U glavnoj ulici, jedan naspram drugog, nalazila su se dva saluna, sa upadljovo kunkurentskim šarenim panoima i natpisima. Prašnjava ulica koja ih je delila bila je prepuna vidljivih tragova kako konjskih kopita, tako i ljudskih stopala. Ipak, najveću gužvu pravili su gosti koji su, izbačeni iz jednog, tražili utočište u drugom lokalu.

Šerif je zastao baš tu, na sredini ulice, nekoliko trenutaka se dvoumio, a onda krenuo prema salunu koji se zvao „Slatka Lusi". Činilo mu se da je otuda dopiralo više buke nego iz saluna Reda Gartera. Osim toga, ispred „Lusinih" vrata ugledao je Djuka Timberlejna, protuvu i snagatora koji je „sređivao stvari" kada bi podivljali kauboji izmakli kontroli.

Šerif je zastao sa rukom na dršci revolvera i sumnjičavo odmerio Timberlejna.

– Kakva je to gužva?

Ovaj se samo isprsio i upitno podigao obrve.

– Gužva? Kakva gužva, šerife?

Baš u tom času prozor pored njega razbio se u paramparčard i telo jednog od kauboja proletelo je kroz otvor i tresnulo na trem.

Čuvar zakona je ispratio izletelog nesrećnika koji je stenjao pokušavajući da ustane.

– Ova gužva, druškane! Jesi li ti gluv i slep? Valjda čuješ i vidiš šta se događa?

Timberlejn je pogledao poluonesvešćenog kauboja i slegnuo ramenima.

– Neki momci se vesele, šerife. Proslavljaju nešto, to je sve. Mislim da je neko postavio rekord...

– Molim? O kakvom rekordu se radi?

– Rok Dremner je hteo da potuče rekord Toma Majsnera...

– Rok Dremner? Majsner?

– Da, šerife. Od kako je tu onaj Holidej sve je drugačije...

Čuvar zakona dade znak snagatoru da se skloni.

– Hajde, pođi sa mnom, momče. Zar su ta goveda zaboravila kako treba da se ponašaju u mom gradu! Sto mu gromova do sada sam ih već više puta opominjao – dodao je ljutito u koraknuo napred!

Tek što je prošao kroz drvena leptir vrata naleteo je na dvojicu kauboja koje je neko gurnuo, tako da su ga prosto povukli sa sobom i nekoliko sekundi kasnije sva tri tela su sa treskom grunula o pod. Još u padu šerif je besno zaurlao, ali taj uzvik prigušio je treći kauboj gurnut na njega koji ga je bukvalno poklopio.

Gurnuvši mršavka koji mu je bio najbliži i besno psujući, Ted Lomar je uspeo da se iskobelja iz „žive gomile" i nekako se ispravi. Razgrčući nogama polomljen nameštaj i razbijeno staklo, ugledao je snažnog Roka Dremnera koji se makljao sa trojicom. U trenutku se činilio da će biti savladan, a onda su mu prišla još dvojica pa su zajedno počeli da dele udarce. Onda se jedan od kauboja okrenuo u njegovom pravcu i pošto ga je prepoznao, ukočio se u mestu.

– Do vraga, Lomar! – povikao je bez razmišljanja.

Odjednom su se svi umirili, oni sa poda su polako ustali, a nekolicina se samo okrenula i prišla šanku da naruči piće.

Brišući krv sa usana, Rok Dremner se takođe našao pored šanka prihvativši se do pola popijene čaše koja ga je čekala.

– Ovo je prevršilo svaku meru! – prasnuo je Lomar besno. – Znajte da je moje strpljenje došlo do kraja! Nije mi jasno kakav je đavo ušao u vas i ko je sve odgovoran! – dodao je, obazreo se oko sebe, a onda ljutito krenuo prema drugom kraju saluna, besno odgurujući sve koji su mu se našli na putu.

Crven u licu i još uvek držeći revolver u ruci, zaustavio se ispred stola za kojim je sedeo visok muškarac u crnom odelu, tamne kose i sivoplavih očiju.

– I vi, mister glavni! Šta je sa vama? Ako mislite da nemam snage da vas zaustavim, onda se ljuto varate. Rekao sam vam već mnogo puta da pazite na svoje ponašanje dok ste u mom gradu.

– Pridržavao sam se vašeg saveta, šerife – odvratio je Dok Holidej mirno.

Lomar napravi grimasu i rukom pokaza na sva četiri ugla prostorije u neredu.

– A ovo, mister, šta je ovo? Igra smernih gradskih devojka, ha?

Dok se jedva primetno osmehnuo.

– Pa, možda su smerne gradske devojke pale u iskušenje da se malo poigraju, šerife. Uostalom, zašto se obraćate meni? Ja sa tim nemam nikakve veze.

– Nemate nikakve veze? – prasnu šerif. – Od trenutka kada ste došli u grad stalno se dešavaju ovakve stvari!

– Kauboji su i pre mog dolaska imali pesnice, šerife. Zar do sada u gradu nije bilo izgreda? – dobaci Holidej mirno.

– Jeste, ali od kada ste vi istukli Brenta Džojsa oni su pomahnitali. Smatraju da treba da imitiraju vaše trikove i po ceo dan slušam samo o tome! I ako sada niste učestvovali u tuči, krivi ste kao niko.

Dok se pitao šta da odgovori. Nije želeo da se sukobljava sa čuvarem zakona, ali šerif mu je dosađivao. Zato je lagano podigao obrvu i zapitao – Znate li priču o vuku i jagnjetu, šerife?

– Šta? Kakvu priču? – trgao se Lomar. – Šta vam pada na pamet?

– Kada je vuk hteo da pojede jagnje izmislio je razlog za to iako mu jagnje nije mutilo vodu. Vi postupate na isti način. Pripisujete mi krivicu za ovu tuču iako to nema veze sa mnom.

– Mister Holidej je u pravu, Lomare – dobaci onizak kauboj kome je iz posekotine na obrvi curila krv. Pored toga, momak je bio potpuno izubijan, modar i podnaduven, kao da se koškao sa razjarenim bikom. – Inače, ja sam Tim Šelvi sa ranča „Bar Najn". U stvari sve je počelo tako što je Rok tvrdio da može popiti više pića od Toma Majsnera koji je već dugo neprikosnoven. Mister Holidej se kladio da će Rok oboriti rekord, ali to su učinili i mnogi drugi tako da se skupila prilična hrpa novca. I verovatno bi Rok uspeo da mu Majsner nije dobaci nešto uvredljivo, umešali su se i drugi pa je... došlo je do tuče. Tada je Rok je maznuo Toma i ovaj se srušio kao klada. Videvši ga na podu, njegov brat Pouk je jurnuo prema Roku koji ga je odbacio jednim udarcem, ali je pritom zakačio Čarlija Mondija i... šta da dalje da pričam. Sve se vidi. Mister Holidej nije učestvovao u ovoj gužvi što se najbolje vidi po njegovom licu i odelu. Zar ne izgleda kao da je izašao iz nekog modnog salona?

Tim Šelvi je pogledao oko sebe, a njegove reči potvrdio je žagor glasova. Maleni kauboj pokajnički slegnu ramenima i dodade:

– A onda ste vi pojavili, šerife. Šta da vam kažem? Nije bilo loše namere, ali....baš u tom trenutku našli ste se na putu onima koji su leteli prema vratima. Časna reč, momci su samo „pustili paru" kako bi smanjili pritisak! Uostalom, poslednjih dana bilo je prilično mirno i...

– Mirno?! – prasnuo je Ted Lomar. – O kakvom miru može da se govori kada od dolaska Holideja i vaše ekipe nisam mogao ni oka da sklopim? Zbog vašeg pijančenja i svađe već danima se trese ceo grad!

– Trudili smo se da ne narušimo red, šerife. Ali znate kako je; odvojenost od ljudi, težak rad i veliki napori... Nije ni čudo da ljudi preteraju kada posle svega toga sa nešto dolara dođu u grad. Stvar je u tome...

– Dobro, dobro, ne želim više da te slušam, Šelvi – odvratio je šerif besno i okrenuo se prema Džordžijancu.

– Holideje, vaš boravak u ovom gradu je završen. Od vas sam progutao sve što sam mogao da progutam i, časna reč, više me se ne tiče da li ste u pravu il ne. Tamo gde ste vi, tu su gužve i neprilike svakog sata i svakog božjeg minuta. Zato vam kažem da osedlate konja i odjašete odavde i da vam slučajno ne padne na pamet da se vratite... bar dok sam ja šerif.

Dok se ćutke ispravio u stolici ne skidajući pogled sa šerifovog lica. U jednom trenutku poželeo je da odbrusi Lomaru, ali se uzdržao jer je shvatio da ga je zaista doveo u prilično nezgodan položaj. Doduše, u njegovim rečima je bilo istine. Iako nije učestvovao u tučama, osim prvog obračuna sa Rokom, Holidej je svojim nonšalantnim držanjem prema šerifu dao primer koji su Šelvijevi kauboji odmah prihvatili. Pošto je autoritet čuvara zakona tako okrnjen, kauboji sa ranča „Bar Najn" nastavili su da pijanče sledeća četiri dana, a on im je na posredan način pomogao sedeći i kockajući se sa momcima. Tako su svi gubili ili dobijali određene sume novca, a onda ih zajednički trošili. Kada je posle četvrtog dana napravljen saldo, svima su bili prazni džepovi, a jedini dobitnik bila je Lusi Amur, vlasnica saluna „Slatka Lusi".

Dok nije ostvario nikakav dobitak što mu, naravno, nije ni bio cilj, jer je dan pre toga „olakšao" jednog stočarskog trgtovca za dobrih sedam stotina dolara.

– Sve u svemu, bilo mi je dosta „uzbuđenja" u Kenon Kriku i moj odlazak je samo pitanje vremena. – odvratio je Dok mirno.

– Napustićete grad u roku deset minuta – dobacio je Lomar odlučno. – Ili ćete noć provesti u ćeliji.

– Sutra, šerife promrmljaao je ledeno.

Lomar se trže.

– Rekao sam šta sam rekao – odbrusio je inadžijski, a kada je Tim Šelvi počeo da protestuje, šerif se okrenuo prema njemu. – I ti takođe, kauboju! – planuo je.– Ako kažeš samo još jednu reč staviću te iza rešetaka! Zato pokupi svoje nevaljalce, popite vaše piće, a onda se čistite iz grada! Svima se smučilo od vaših gluposti!

– Meni nije, šerife – začuo sę ženski glas iza zavese koja je zatvarala prolaz u hodnik što je vodio prema sobama u zadnjem delu zgrade.

Odmah zatim u salun je ušla visoka, vitka crnka hladnokrvnog držanja.

– Ti se ne mešaj, Lusi! – obrecnuo se Lomar grubo.– Poslušaj šta ti kažem i ja ću se postarati da ti ova bagra plati za svu štetu koja ti je pričinjena. Sto mu gromova, neću pustiti nijednog da se izvuče!

– Niko neće ništa platiti, šerife – odvratila je Lusi Amur mirno.– Oni su moji stalni gosti i ja sam njihov dužnik. Mislim da ću biti u stanju da svoj lokal dovedem u red kako bi ubuduće bio dovoljno dobar i udoban za njih. Sigurna sam da ću to moći da sprovedem i bez tvoje pomoći, šerife.

Lomar je pocrvene u licu kao rak.

– Sto mu gromova...– zaustio je, ali ga je Lusi Amur ućutkala pokretom ruke i naredila barmenu da poređa na šank i napuni čaše za sve kauboje iz Šelvijeve grupe. Zatim je uzela šerifa pod ruku, dovela ga do šanka i tutnula mu čašu u ruke. Odmah zatim pozvala je i Holideja da im se pridruži.

Pošto je želeo da se sukob sa šerifom izgladi, Dok je klimnuo glavom i ćutke prišao. Zadovoljna zbog takvog razvoja događaja, Lusi se ponovo obratila Lomaru.

– Tede, dobro je kada čovek neki put da oduška svom temperamentu – rekla je umilnim, „slatkim" glasom.. Danas je bio strašno topao dan, a sutra će možda biti još gori. Zato popijmo po čašicu u zaboravimo da ti je pokvaren popodnevni odmor.

Šerif je ljutito huknuo.

– Lusi, ovo ti nije.... – počeo je je nekako kroz zube, a onda zastao jer je iz saluna Reda Gartera na drugoj strani ulice odjeknuo pucanj.

Ništa ne govoreći, Lomar je požurio napolje, za trenutak zastao na izlazu, a onda se uputio preko ulice sa revolverom u ruci. Do tada je odjek pucnja zamro i na grad se spustila duboka tišina.

Lomar oslušnu i lagano priđe vratima. Stavio je ruku na krila pokušavajući da ih odgurne i uđe kada je iz prostorije izašao čovek odeven u crno, sa dva nisko pripasana revolvera na bedrima. Ugledavši ga, nepoznati u crnom pažljivo ga je odmerio neprijatnim ispitivačkim pogledom.

Palo mu je na pamet da bi trebao da ga zaustavi ali mu to nije pošlo za rukom. Baš tada začuo se bat koraka na trotoaru pored saluna, a zatim nečiji uplašeni krik. Odmah zatim jedan postariji čovek istrčao je iz sporedne ulice i požurio preko trotoara. Međutim, ovaj u crnom je nezainteresovano prišao svom konju vezanom za privezište ispred saluna.

Ne znajući kuda porvo da pogleda, Lomar je stajao na daskama posutim strugotinom i prašinom i razmišljao kuda da krene. U međuvremenu,

stari čovek se nezgodno sapleo; da ne bi pao na prašnjavu ulicu morao je da se prihvati za stub na kome je visio natpis saluna. A zatim je odnekud pripucalo i tanad su počela da pljušte po trotoaru i prašini.

Ispostavilo se odmah da to puca grupa konjanika koji su izbili iz sporedne ulice i počeli da gađaju u tlo pored starčevih nogu. Prenerażen, on je još jednom glasno kriknuo, uhvatio se rukama za stopalo i šepajući odskakutao niz ulicu. Unezveren od straha, očajnički se osvrtao oko sebe.

U tom trenutku Ted Lomar se pribrao i povikao – Hej, vi tamo! Prestanite! Dosta je bilo!

Nekoliko konjanika pogledalo je u pravcu odakle je povik došao, ali grupa nije ostavljala starca na miru kružeći okolo i pucajući iz pištolja u zemlju oko njegovih nogu. Onda je stari posrnuo i pao, bled u licu i gotovo premro od straha. Lomar lagano spusti pogled shvativši da mu iz leve čizme curi krv.

Bilo je jasno da i sam mora nešto da preduzme.

Ne oklevajući ni trena, ispalio je tri metka iznad glave napadača. Odjek tih hitaca još nije zamro na krajevima ulica, a sa njegove leve strane pojavila se nejasna, tamna silueta konja i jahača. Znojem obliveno konjsko telo „zakačilo" ga je po ramenu i od siline udara čuvar zakona se jednostavno prućio po zemlji. Pokušao je da ustane, ali tek što se pridigao na laktove osetio je oštar bol u glavi i pred očima mu se zamaglilo. Ljutito je zaškrgutao zubima i pokušao da obriše prašinu sa lica. Sipajući kletve ostao je na mestu gde je pao, slab da bilo šta odmah preduzme. Osećanje nemoći bilo je tako snažno da ga je zapljusnuo talas besa, mada mu je neki unutrašnji instinkt govorio da je tako, možda, bolje i da je mogao proći i mnogo lošije.

* * *

Čuvši galamu na ulici Dok Holidej je izašao na trotoar ispred saluna „Slatka Lusi". Ispred njega su istrčali i Tim Šelvi i ostali kauboji sa ranča „Bar Najn". Naravno, on nije previše radoznao niti je imao previše razloga za žurbu. No, kada je stao na ivicu trotoara okruženog kaubojima, zaključio je da ono što se događa nije nimalo bezopasno. Ugledavši vitku i mladu ženu između konja koji su se komešali i kružili oko nje, upitao je Šelvija – Šta je ovo? Šta se događa, kauboju?

Tim Šelvi se namrštio.

– To je Latimerova banda. Sa njima nismo u naročito prijateljskim odnosima, Holideje.

– Latimer? Ko je taj?

– Aldo Latimer. Onaj krupni momak je Zek Vilen. Hm... imam posebnih razloga da se tog tipa veoma dobro sećam... – procedio je Šelvi protrljavši bradu.

Mlada žena se sada nalazila samo nekoliko metara daleko od konjanika i Holidej je zapazio da u ruci drži bič sa dugačkom drškom. Kao svaki iskusan zapadnjak slutio je da se događaji približavaju kritičnoj tački sa koje lako mogu skliznuti u tragediju. Ne znajući ni sam pravi razlog, sišao je sa trotoara i požurio ka njoj. Kada se devojka sagnula ispod glave jednog konja i pružila ruku da podigne starca koji je ležao na zemlji, Dok je prešao u trk.

Dva konjanika su ga ugledala i ljutito opsovala.

– Snage su suviše neujednačene, mister – dobacio je jednom od jahača koji su još pristizali iz sporedne ulice.

Namrštivši se, najbliži konjanik je zamahnuo pištoljem nameravajući da ga udari. No, Holidej je hitro skočio napred, dograbio ga za ručni zglob i snažnim pokretom ga zbacio sa sedla. Zatim je pljesnuo konja po sapima, a kada mu se životinja uklonila sa puta, on se provukao ispod vrata drugog konja. Vrelo tane oprljilo ga je po obrazu tako da je munjevito poskočio, dohvatio jahača za grudi, a onda ga skinuo sa sedla i lupio ga drškom revolvera po glavi. Muklo jauknuvši, jahač se srušio na zemlju.

Dok je podigao glavu i ugledao mladu ženu. Stajala je raskoračenih nogu, a njeno vitko telo povijalo se levo i desno, zavisno od toga na koju stranu je zamahivala bičem. Video je kako je „kožna zmija" zasekla lice jednog od napadača i kako je on ustukinuo prekrivši lice šakama.

Uprkos naletima napadača, devojka je stajala bez straha, jednom rukom stežući starog čoveka za podlakticu, a drugom držeći bič i odbijajući nasrtaje na sebe i njega. Izgledala je odlučna i spremna da podnese sve što je bude zadesilo.

Sekundi su prolazili i Holidej je shvatio da devojka neće moći još dugo da izdrži. Zato je pokušao da dođe do nje iako to uopšte nije bilo lako. Onda je između uskomešanih konjskih tela i oblaka prašine ugledao samouvereno i malo iskeženo lice Zeka Vilena koji je pokušavao da nanišani prema njemu.

Ne oklevajući, munjevito je povukao i izbio Vilenu revolver iz ruke. Prilično zbunjen, bandit je glasno jauknuo i pre nego što je došao k sebi, Dok mu je priskočio i drškom revolvera ga poslao na zemlju. Oko sebe je još uvek čuo topot konjskih kopita, njisak konja, fijukanje biča i dozivanje Latimerovih ljudi. Ali pucanja nije bilo.

Ohrabren time, Holidej je skočio na Vilenovog konja, udarom peta ga naterao da poskoči i probije se u sredinu kruga.

– Dosta više! Prestanite! – povikao je ispalivši hitac u vazduh. – Ko se makne dobiće metak u čelo!

Komešanje se odmah stišalo i zavladala je tišina. Osvrnuvši se oko sebe, Dok je spazio nekolicinu Latimerovih ljudi, a malo dalje u senci kauboje sa ranča „Bar Najn" koji su uperenim revolverima držali na oku Latimerovu bandu.

Mlada žena je žurno koračala trotoarom uputivši se prema jednim starim kolima koja su se nalazila ispred obližnje radnje. Brzo je dovezla kola do starog koji je ležao na zemlji, pomogla mu da se popne i hitro skočila na vozarovo sedište. Pogledi su im se za trenutak sreli i Holidej je u njenim prekrasnim crnim očima pročitao zahvalnost pomešanu sa toplinom.

U međuvremenu se Lamar podigao i, još uvek trljajući oči kao da se budi, u čudu posmatrao Holideja. Hteo je i sam nešto da doda, ali se iz sporedne ulice tik pored Garterovog saluna pojavio onaj visoki čovek u crnom sa dva nisko pripasana revolvera. Ćutke je sedeo na konju i sa izrazitim nezadovoljstvom odmeravao Holideja.

– Završeno je, Mene! – doviknuo je Lomar. – Završeno je. Tvoji ljudi su počeli, ali nisu dorasli da završe stvar.

Mršavi ga okrznuo prezrivim pogledom, prišao malo bliže Doku i upitao – Ko ste vi?

Ne obraćajući pažnju na čoveka Holidej je pažljivo otresao prašinu sa odela, pa tek onda podigao pogled.

– Ko sam ja?Koliko je meni poznato, ako neko postavlja takvo pitanje red je da se prvo predstavi. Dakle, ko ste vi, mister?

– Ris Men – procedio je čovek u crnom.– A vi?

– Ja sam Džon Holidej.

– To ime neću zaboraviti – odvratio je Men i poterao konja prema grupi Latimerovih izudaranih i smrknutih ljudi. Sasvim se približivši, nešto im je tiho dobacio pa su bez reči pohitali i brzo pokupili svoje ranjene drugove. Jedva su podigli ošamućenog Zeka Vilena i s mukom uspeli da ga postave na noge, a zatim popnu na sedlo.

Men ih je poveo prema izlazu iz grada, ali posle svega nekoliko koraka za tren je zaustavio konja, okrenuo se i sa mržnjom odmerio Holideja.

Bilo je očigledno da ništa ne namerava da zaboravi ili oprosti.

II

– A sada, razlaz! – naredio je šerif Lomar. – Ti, Šelvi, kreni sa kaubojima na svoju stranu, a mister Holidej će na sever kao što sam već rekao.

Šelvi slegnu ramenima.

– Pa dobro, ako baš naređujete, šerife. Holideje, jeste li raspoloženi za još jedno piće?

– Holidej nije raspoložen ni za šta drugo osim da sedne na konja i ode odavde, Šelvi.

– Ja umem sam za sebe da odlučujem, šerife. Rekao sam da ću otići sutra ujutro, a do tada ima još dosta vremena. Pored toga, da li biste bili toliko ljubazni da mi kažete zašto ste odredili baš sever? – upitao je Dok sa jedva primetnim osmehom na usnama.

– Zato što ćete tim putem najbrže otići iz mog rejona, mister! Ha, sećam se da ste po dolasku u grad kazali da ćete se zadržati samo koliko da odmorite konja i da vam je sasvim svejedno kuda ćete otići posle toga. Prema tome, pođite putem na sever da vas moje oči više nikada ne vide!

Dok je obrisao ruke maramicom, vratio je u džep i mirno odvratio – Hoću da vam kažem da sam se lepo zabavljao u vašem gradu, šerife. Da nije bilo vas, verovatno sve ovo za mene ne bi imalo toliko draži. Dakle, hvala vam na tome što ste mi ovo vreme učinili zabavnim i prijatnim.

Istoga momenta Tim Šelvi se od srca nasmejao. I ostali kauboji pridružili su mu se veselim komentarima pa je za trenutak zavladao opšti žagor.

– Vi ste pravi đavo, Holideje! – dobacio je Šelvi veselo. – Od svega umete da napravite nešto što vredi doživeti. Ako mi dozvoljavate iz ovih stopa ću vas častiti jednim pićem.

Ljutit što ga svi ignorišu, Ted Lomar izvadi revolver i, odgurnuvši kauboja u stranu, prisloni cev Doku na grudi.

– Krećite odmah! – zagrmeo je. – Iz ovih stopa!

– Nema potrebe da pretite oružjem, Lomare – odvratio je Holidej mirno kao da ga se šerifov kolt uopšte nije ticao.– Ionako sam nameravao da krenem.

– Onda idite – odbrusio je čuvar zakona iskezivši se, mada ga je ledena hladnoća Holidejevih reči naterala da skloni revolver.

Dok je iz džepa prsluka izvadio zlatnik od dvadeset dolara i hitnuo ga jednom od prisutnih besposličara.

– Dovedi mi konja iz štale, druškane – dobacio je. – Ovo će biti i više nego dovoljno za zob i seno. Ostatak zadrži!

Srećan zbog lake zarade, čovek je odjurio prema štali dok se Holidej bez reči uputio na sprat. Posle nekoliko minuta vratio se noseći putnu torbu i kišni ogrtač. U tišini je sačekao konja, vinuo se u sedlo, jače natukao šešir na čelo i još jednom odmerio sve prisutne.

Djuk Timberlejn je stajao naslonjen na dovratak zadovoljnog izraza lica. Pored njega je bila vlasnica saluna, vitka i crnokosa Lusi koja očigledno nije bila srećna zbog Holidejevog odlaska.

– Hvala na gostoprimstvu, Lusi – dobacio je Dok lagano se naklonivši. Zatim je iz džepa izvadio još jedan zlatnik od dvadeset dolara i dobacio ga ženi. – Ovo je moj deo naknade za pričinjenu štetu.

Lepa, crnokosa Lusi je u letu uhvatila zlatnik i veštim pokretom ruke sakrila ga u nedra.

– Dođite opet, Dok – dobacila je ljubazno. – Uvek ćete nam biti dobrodošao gost.

– Možda i hoću – odvratio je Džordžijanac, ne obraćajući pažnju na Lomarovo mrštenje. Zatim je poterao konja do Tima Šelvija i rukom dodirnuo obod šešira.

– Do viđenja. Nadam se da ćemo se još koji put videti.

– Uvek nas možete naći na ranču – odvratio je kauboj spremno.

– Ako nekada svratite, ne treba da brinete ni o čemu, Holideje.

Dok je klimnuo glavom, mamuznuo vernog Miga i pojurio prema severu.

* * *

Put se sada lagano penjao prema brežuljcima. Pošto je Kenon Krik ostao daleko za njim, Holidej je lagano jahao, uživajući u svežini večernjeg vazduha i razmišljajući gde da se zaustavi. Koliko se sećao, jedan Šelvijev kauboj je napomenuo da nekoliko milja dalje postoji neka krčma i ona je sada bila njegov mogloviti cilj. Tamo ću prenoćiti i ujutru nastaviti put, zaključio je baš u trenutku kada je pred sobom ugledao neku nejasnu siluetu.

Suton se polako spuštao i cela priroda tonula je u senku. Ipak, još uvek se jasno videlo okolno razgranato drveće i tu i tamo razbacane stene. Osećao je miris sveže zemlje koji ga je ispunjavao osećanjem uživanja. Priroda ga je uvek relaksirala i ispunjavala smirenošću, uprkos udaljenoj silueti osobe koja je mogla biti prijatelj, ali isto tako i neprijatelj.

Nije prošao ni nekoliko koraka, a iz polutame se začuo ženski glas.

– Dolazite li iz Kenon Krika?

Požurio j napred, a kada je bio dovoljno blizu zategao je vođice i zaustavio konja. Sada je pred sobom dosta dobro video obrise kola, dok se na sedištu jasno uobličila silueta žene duge kovrdžave kose zabačena na ramena i glave gordo podignute uvis.

– Da, dolazim otuda.

– Jeste li vi onaj čovek... onaj koji nam je pomogao na ulici?

Prišao je sasvim blizu kolima. Svetlost je na ovome malo izdignutom mestu oko koga nije bilo ni drveća ni visokih stena, bila nešto bolja i on je bez problema prepoznao devojku koja je odlično rukovala bičem i u gradu se hrabro suprotstavila Latimerovim ljudima.

Jedva čujno je odahnuo.

– U gradu sam se zaista umešao u sukob između vas i grupe pijanih kauboja, mis... Verovatno da sam vam na neki način pomogao.

Devojka ga je nekoliko trenutaka ćutke odmeravala, a onda zabrinuto skrenula pogled u zadnji deo kola.

– Zovem se Hana Klejton, a čovek koji leži nazad u kolima je moj stric. Mislim da je ozbiljno povređen.. Ipak, hoću da kažem da smo vam veoma zahvalni, mister....?

– Holidej, Džon Holidej.

– Mister Holidej, pre nego što će na otprilike milju odavde izgubiti svest, stric je uočio da jašete za nama tvrdeći da ste baš vi čovek koji nam je pomogao u Kenon Kriku. Rekao mi je, takođe, da vas pozovem k nama ako nas stignete pre nego što skrenemo s puta. Želeo je da ujutru porazgovarate.

– A gde vi skrećete? – zapitao je Dok.

– Upravo ovde.

Holidej se pridigao u sedlu i u bujnom rastinju nedaleko odatle ugledao prolaz koji se kasnije širio i otkrivao puteljak koji je vodio kroz sasušene brežuljke. Puteljak je bio dovoljno širok da njime može proći konjanik ili manja kola.

– Naš dom je oko jednu milju odavde, u jednoj maloj uvali.

Dok klimnu glavom.

– A znate li o čemu je vaš stric hteo da razgovara sa mnom? Ne sećam se da smo se negde upoznali ili da smo imali bilo kakav kontakt.

– On... on vam je zahvalan, mister Holideje – kazala je pomalo zbunjeno i sa prizvukom zabrinutosti u glasu.

Holidej se pažljivo zagledao oko sebe, ali sve što je mogao da primeti bili su razbacani brežuljci i žbunovi u nizu pored uzanog puteljka. Pa ipak, instinkt ga je upozoravao na opasnost, onaj slabašan ali tako važan unutrašnji osećaj koji ga je toliko puta spasao, bolje reći, upozorio na opasnost. Istina, bila je to samo obična slutnja da će eventualno vezivanje sa ovom ženom i njenim stricem značiti za njega nove i nepredvidive neprilike.

Zato joj je odgovorio – Kada se vaš stric bude osvestio, recite mu da prema meni nema nikakvih obaveza. Naprotiv, mislim da bi ljudi intervenisali i oterali bandu koja vas je napala, čak i da se ja nisam umešao.

Primetio je kako je ugrizla usnu i pomalo nervozno stisnula dršku biča koji je držala. Zatim je glasno uzdahnula, a oble, čvrste grudi su joj se napregle jasno se ocrtavajući kroz tanku bluzu.

– Idete li u nekom određenom pravcu?– upitala je. – Mislim... do nekog mesta ili oblasti...?

– Ne, ništa određeno.

– Stric je rekao da će tako biti. Oh, zaista ne znam kako mu je tako nešto palo na pamet!?

Dok slegnu ramenima.

– Oštroumno zapažanje je posledica dugogodišnjeg iskustva, mis. To je sigurno slučaj i sa tvojim stricem.

– Da, samo.... Nije mi sasvim jasno kako je to zaključio. Rekao mi je da izgledate kao čovek koji ne može da se skrasi na jednom mestu, bolje reći neko ko je uvek u pokretu.

To bi verovatno trebalo da znači kako ne žurite da odete iz ovog kraja, mister – nastavila je.– Jesam li u pravu kada pretpostavljam tako nešto?

Ne želeći da je uvredi on odvrati – Ja vam jesam pomogao u gradu, mis Klejton, ali to znači da sam postao deo vaših budućih doživljaja bilo da su u pitanju zgode ili nezgode. Verujte mi, ja sam se tamo dobro zabavio i kada malo bolje razmislim, dolazim do zaključka da mi vi i vaš stric ne dugujete ništa više od reči najobičnije zahvalnosti koje ste mi već uputili. Prema tome, svako od nas treba na nastavi svojim putem.

Hana Klejton je duboko uzdahnula i na licu joj se ukazao trag razočarenja.

– Kako god želite – rekla je – ali mislila sam da vam ponudimo ono što možemo, odnosno, večeru i krevet, mister Holideje. No, svejedno, hvala vam još jedanput. Laku noć i zbogom!

Rekavši to pucnula je bičem i konj lagano krete povukavši kola prema prolazu u žbunju i putu koji je vodio između dva brdašca. Zbog čega bi se mešao u nešto što me se ne tiče, pomislio je Dok zamišljeno ih isprativši pogledom, pomalo ljut na sebe što preispituje svoju odluku.

Devojka se našla skoro u podnožju brdskog puteljka kada je povikao za njom – Je li povreda na nozi vašeg strica teška?

– Moglo bi se tako reći, mister. Izgubio je toliko krvi da se, kao što sam već rekla, nedavno onesvestio zbog bolova.

Poterao je konja napred i uskoro se našao paralelno sa kolima.

– U tom slučaju ću vam pomoći da ga unesete u kuću, mis Klejton. Koliko je daleko vaša farma?

– Nešto više od jedne milje.

On se u trenutku zamisli.

– Pa dobro mislim da mi jahanje od milje tamo i nazad neće mnogo škoditi. Dakle, ako biste pošli napred da pokažete put, krenuću za vama.

Devojka je podigla glavu i on joj u uglovima očiju primeti suze. Snažno je zagrizla donju usnu, klimnula glavom u znak pristanka i ponovo pucnula bičem kako bi konj krenuo brže. Išli su zatim uzanim putem koji je vodio uzbrdo, a onda je Hana naglo skrenula udesno i počela da se spušta do jedne male doline. Vazduh je tu bio nešto hladniji, a miris trave i borovine prijatno je golicao Dokove nozdrve. Posle nekih dve stotine metara, u polutami je razaznao oblike neke kolibe.

Uskoro su se zaustavili ispred solidno građene brvnare sa malim tremom. Mesec je izvirio iza oblaka i Dok je mogao da vidi kako su kuća i uzani vrt ispred nje lepo uređeni i čisti.

Hana je brzo ušla i uskoro se kroz prozor probila svetlost tek upaljene svetiljke. Za to vreme Dok je prive-

zao Miga za stub ispred kuće i prišao kolima. Pri bledoj mesečini zgrčeno telo starog Klejtona izgledalo je potpuno bespomoćno.

– O čemu razmišljate, mister Holdeje? Stvari stoje loše, zar ne?

Devojčino pitanje trglo ga je iz razmišljanja i na najbrži način vratilo u stvarnost. Pogledavši je, shvatio je da je ozbiljno zabrinuta, gotovo na ivici plača.

– Pa... ne bih mogao da kažem kako je zaista, ali sam ubeđen da će sve biti dobro. Da li ste spremili ležaj?

– Jesam.

– Onda ću ga uneti unutra. Samo se sklonite kako bi ga bez problema uneo i stavio na krevet.

Hana je na brzinu skinula čizme sa starčevih nogu i pošla unutra.

Holdej je podigao starog farmera začuđen lakoćom njegovog tela, ušao u kuću i pažljivo ga spustio na krevet. Tek tada je shvatio koliko je stari slab i nemoćan, istovremeno se pitajući ko onda održava baštu i prostor oko kuće.

To ga je navelo da pažljivije zagleda mladu ženu duge kovrdžave kose. Bila je lepa, vitka kao mladica vrbe, ali istovremeno i veoma ženstvena. Ispod njene tesne suknje za jahanje nazirala su se čvrsta, zaobljena bedra i butine, a jedre grudi ocrtavale su se ispod uzane, sportske košulje.

Posmatrajući je ispod oka u čudu je shvatio da i ona njega na slično odmerava. Za razliku od njega posmatrala ga je otvoreno i iskreno, ali bez trunke bilo kakvog ponosa ili drskosti. Imala je neku prefinjenost u držanju i nastupu čiji je izvor bila njena neverovatna lična hrabrost i snaga. I zašto ga je uopšte zaustavila na putu? Zbog čega je nakon toga došao ovamo? Da li je bila toliko zamorena životom sa starim stricem da je bez oklevanja prihvatila društvo nekog lutalice i nepoznatog čoveka...?

– Izgubio je mnogo krvi – kazala je devojka zabrinuto. – Hoćete li ga pričuvati dok ne pripremim toplu vodu i zavoje? Ako bi se noćas dobro odmorio, sutra bi mu sigurno bilo bolje.

Prilično smirena za ovakvu situaciju, pomisli Dok izvadivši cigaru iz svoje pozlaćene tabakere. Posmatrao je kako se gotovo nečujno, graciozno kreće oko strica pokušavajući da mu namesti ležaj. Onda mu je pažljivo previla ranu, u svakom trenutku se ophodeći prema stricu sa puno pažnje i nežnosti.

Pošto je završila, blago se osmehnula i sa olakšanjem je odahnula.

– Dakle, to bi bilo sve. Večeras ne mogu ništa da učinim za njega. Hm... primetila sam da mu je disaanje ravnomernije i da mu se u obraze vratilo malo boje. Šta vi kažete? Ah, strašna je stvar da jedan stari čovek ne može da provede svoje poslednje godine u miru i udobnosti. To je tako ružno i nepravedno. No, šta da radimo? Sam život je ponekad takav.

Dok nije rekao ništa. Ćutao je i pušio i dalje razmišljajući o razlozima koji su ga doveli na ovo mesto.

Hana je još neko vreme sedela na ivici kreveta i posmatrala svoga strica, a onda je ustala, otišla u kuhinju i počela da posluje oko gvozdenog štednjaka.

On je još neko vreme pušio u tišini, a onda se zamišljeno zagledao u noć. Trgao se tek kada mu je devojka prinela kafu i zdelu toplog jela. I zaista, tek kada je osetio privlačan miris pravog domaćeg jela, setio se da je strašno gladan. Naime, četvorodnevni boravak u gradu, uz karte, brendi i duvanski dim nije mu ni ostavio vremena za jelo. Zato je sada „prionuo" na večeru sa velikom apetitom.

– Vidim da vam se hrana dopala i drago mi je zbog toga, mister Holideje – dobacila je devojka sa smeškom.– Ja se odmah osećam bolje jer je veliko zadovoljstvo videti da se nekome dopada ono što ste spremili. Na žalost, stric nikada nije imao jak apetit pa sam ponekad krivila sebe zbog toga.

Holidej odmahnu rukom.

– Nemojte to primati k srcu, mis. Uostalom, ovo što večeras jedem je zaista izuzetno.

Ona se zadovoljno osmehnu.

– Drago mi je što vam se dopada – rekla je i donela lonac sa šporeta. Ne obazirući se na njegovo protivljenje, sipala mu je još jednu porciju. Tom prilikom ruke su im se slučajno dotakle. Pomalo u čudu, trgli su se i pogledali jedno drugo u oči kao da su tek tada postali svesni da su telesna bića, da su usamljeni i da se nalaze jedno pored drugog.

Naravno, Dok je brzo nastavio da jede, a ona se udaljila i sela na stolicu preko puta.

– Vas, po svoj prilici, pored brige za strica muči i nešto više? – dobaci Holidej videvši njeno zabrinuto, moglo bi se reći i pomalo uplašeno lice. – Kako bi bilo da mi kažete o čemu se radi?

Ona uzdahnu lomeći prste, ne prestajući da gleda kroz prozor i osmatra malu čistinu ispred kuće. Mesečina je sada bila mnogo jača i napolju su se jasno ocrtavale siluete drveća i ograde od grubo tesanih oblica.

– Možda će noćas doći... – prošaputala je jedva čujno.

– Možda će doći? Ko? – zapitao je Dok.

– Aldo Latimer i njegove ubice.

Sada je na Holideja došao red da se iznenadi.

– Najbolji način da vas razumem je da mi ispričate sve od početka, mis Klejton.

Ona je klimnula glavom i Dok joj u očima ugleda suze. No, devojka je hrabro savladala svoju slabost i počela duboko uzdahnuvši.

– Aldo Latimer nas je prvi put posetio pre nekih šest meseci. Ponudio je da otkupi našu farmu za dobru cenu ili nam u zamenu za nju da drugo,

veće i bolje zemljište zajedno sa novom kućom. Nisam mogla odmah da odgovorim pošto stric nije bio tu, a on je, opet, insistirao na brzom odgovoru kako bi znao da li da se obrati i drugim farmama. Bar tako mi je rekao.

– Da li ste vi i stari zajednički vlasnici imanja?

– Da. Otac i stric Dik su od davnina na ovom terenu gajili stoku. Bio je to skroman ranč sa nekoliko desetina goveda. Posle nekog vremena otkrili su ovu malu dolinu i odmah su istakli pravo na nju i dobili tapiju. Kada je tata umro ja sam nasledila njegovu polovinu ali, naravno, uvek slušam i radim ono što stric kaže.

– A stric Dik nije želeo da zaključi pogodbu sa Aldom Latimerom? – pretpostavio je Dok.

– Vidite, mister Holideje, stric Dik je pomislio da je ponuda isuviše dobra da bi mogla biti iskrena. Učinilo mu se da u njoj ima nešto što baš i nije realno. Hteo je da sazna nešto više o Latimeru i njegovim poslovima, pa je otišao u grad i počeo da se raspituje. I tako je počela naša nevolja.

– Razumem... Nekome se to raspitivanje nije dopalo, zar ne?

Devojka ga iznenađeno pogleda.

– Da, tako je. U početku nije bilo ničeg određenog, a onda su počele da se dešavaju razne sitnice. Na primer, na točku je nestao osigurač zbog čega su kola mogla da se prevrnu i dođe do tragedije. Srećom, stric je to primetio pre nego što je napustio grad. Zatim su na farmi počeli da se pojavljuju neki ljudi koji bi se uvek udaljili preko brda kada bi stric pokušao da ima priđe kako bi ih pitao ko su i šta tu traže. Pole toga nas je opet posetio Latimer, ponovo naglašavajući kako želi da kupi našu farmu jer mu se to zemljište najviše dopada. Vešto je izbegao da odgovori na stričeva pitanja i insistirao na brzom odgovoru. No, jako se uznemirio kada je stric Dik tražio još vremena za razmišljanje. Posle toga desilo se ono sa vodom...

– Ne znam na šta konkretno mislite, mis Klejton.

– Neko nam je zasolio izvor za napajanje stoke.

Holidej se trgao. Kao čovek koji je dobro poznavao Divlji zapad, znao je da se takav postupak smatra zločinom koji je ravan ubistvu.

– I šta je onda bilo?

– Pa ne želim da vas zamaram, mister, ali... Prvo se pojavila sumnja, a sutradan smo utvrdili da su ceo rezervoar kao i izvor iz koga voda dotiče teško zasoljeni. Stric kaže da je potrebna jedna dugotrajna kiša da se so razblaži. A pošto nemamo više gde da napajamo stoku, bićemo po svoj prilici u velikoj nevolji.

Holidej je izvadio još jednu cigaru iz tabakere i otpuhnuo dim. Odlazak sa farme nije ga više interesovao kao pola sata pre toga. I baš kada

je nameravao da pita devojku šta je Latimer potom preduzeo, na ležaju u sobi začu se neko kretanje.

Hitro se okrenuo i zajedno sa devojkom požurio u sobu. Oboje su zastali i iznenađeno posmatrali Dika Klejtona koji se lagano podigao na jastuke.

– Holidej, zar ne? – dobacio je stari slabim glasom.

Hana brzo priđe stricu i pažljivo ga namesti kako bi mu bilo što udobnije. On je za trenutak sklopio oči, a onda se osmehnuo i prekrstivši ruke na prekrivaču, zagledao se u Doka.

– Odmah sam pomislio da ste čovek koji nama je pomogao tamo u gradu. Hm... o vama sam čuo i pre nego što sam vas video, mister. Sviđa mi se kako ste se ophodili prema šerifu jer on nekada zaista preteruje – dodao je starac koji se za ovo preme prilično oporavio jer je govorio glasnije, a u obraze mu se počela vraćati boja. – Onda sam pomislio – nastavio je življe – možda... ako ste nam jednom pomogli, možda biste to učinili još jedanput. Naravno, to ne mora da se dogodi, ali... imao sam izvesne nade.

Dok je ćutao i čekao. Osetio je da stari nešto smera i video da ne obraća pažnju na Hanu koja mu je očima davala znak da prestane.

– I sada... – nije odustajao – kada sam se probudio iz nesvestice čuo sam kako vam je Hana ispričala šta nas je zadesilo. Ali, to je samo polovina priče. Znate, Latimer je jedan najobičniji nevaljalac koji sve hoće silom. Okupio je oko sebe bandu plaćenih ubica koje predvodi revolveraš po imenu Ris Men. Jeste li ga možda primetili u gradu, Holideje?

– Čoveka u crnom odelu sa dva nisko pripasana revolvera?.

– Da, da, to je sigurno on. Kažu da je najbrži i najbolji na ovoj teritoriji. Svejedno, ne bojim ga se, verujte mi. Ni on, ni njegov gazda Latimer, a ni onaj glupavi nadzornik Vilen neće mi naređivati šta da radim i kuda da idem ako ja to ne želim.

– Striče – umešala se Hana – ne bi trebalo da se toliko uzbuđuješ. – Znaš da si ozbiljno povređen i da ti je potrebno...

– Ono što je meni potrebno je puška u ruci i onih nekoliko hulja na nišanu, devojko! – prekinuo je stari Dik.

– Sto mu gromova, danas sam video kakve su to siledžije i dokle su spremni da idu! Onaj prokleti kojot Men jasno mi je stavio do znanja da me sledeći put čeka metak, a tebe... tebe nešto isto tako strašno! Pa ipak, neću da im prodam moju farmu, neću posle onoga što sam juče saznao i šta mi je danas potvrđeno.

– A to je? – dobaci Holidej nestrpljivo.

Dik Klejton ga još jednom odmeri od glave do pete, a onda klimnu glavom.

– U redu, mislim da mogu da vam verujem, mister. Evo u čemu je stvar.

Kroz Kenon Krik treba da prođe železnička pruga koju gradi jedna velika kompanija. Njihovi ljudi su izračunali da je najjeftinija trasa ona koja bi išla preko pustinje, a onda kroz ova brda i visoravni. Tako će proći mnogo jeftinije jer zemlja kroz koju će se graditi ne pripada nikome pa neće morati da plaćaju visoke naknade koje bi tražili svi vlasnici pašnjaka i rančeva. Dakle, svu zemlju će dobiti od države osim jednog malog parčeta koje zauzima naša farma. Zamislite, naša dolina se nalazi tačno na trasi buduće pruge! Latimer je odnekud saznao za planove kompanije i, naravno, pokušao da mi uzme ono što, po svim zakonima pripada meni i Hani. Naravno, to mu neće poći za rukom.

Hana je stajala pored kreveta i zbunjeno zurila u svoga strica.

– Hoćeš da kažeš da naša zemlja...

– Hoću da kažem da naša zemlja vredi čitavo bogatstvo, devojko. Doznao sam to od ozbiljnih ljudi koji su stručnjaci za te stvari.

Iako ga je dobro razumela, Hana je još uvek delovala zbunjeno.

– I šta sada? Šta bi trebali da uradimo, striče?

Stari se na trenutak zamisli.

– Stvar je jednostavna, draga moja. Treba da se održimo još otprilike nedelju dana. Sada je dobro što se u sve to uklapa i naš prijatelj Holidej.

Dok se lecnu.

– Gde se ja to uklapam, Klejtone? – obrecnuo se. – I ko kaže da sam vaš prijatelj? – dodao je pomalo ljutito jer mu se nije sviđao starčev ton, ali ni izraz njegovog lica. Jer, u sve što mu je izgovorio bilo je nečeg lukavog, možda čak i podlog što ga je odbijalo i upozoravalo da bude mnogo oprezniji.

– Dobro, de, nemojte odmah da se ljutite – dobaci stari mirno.

– Dakle, reći ću vam o čemu se radi. Evo, dobićete pet stotina dolara za nedelju dana posla, mister. Sve što treba da radite je da ležite u miru i tišini i držite oči dobro otvorene. Naime, treba da podignete logor u prolazu kroz koji ste već prošli dolazeći ovamo. Pošto ste iskusan borac verovatno ste zapazili da ga je vrlo lako braniti, čak i protiv velikog broja napadača. To bi trajalo samo dva do tri dana, a posle bih ja ustao iz postelje i došao da vam se pridružim. Znači, najvažnije je da im se odupremo i ne pustimo ih da prođu. Kada se umore od bezuspešnih pokušaja i kada taj predstavnik kompanije dođe, išunjaćemo se odavde i potpisati ugovor sa predstavnicima železnice. Devojka i ja dobićemo novac koji nam pripada, a vi ćete primiti ono što ste zaradili. Posle toga ćemo se rastati i... svako će otići svojim putem.

Starac je zaćutao, očigledno umoran od duge priče. Onda je rukom

pozvao Hanu da se približi i nešto joj šapnuo.

Dok ga nije čuo, ali je video kako se devojka trgla i odlučno odmahnula glavom.Odmah zatim ćutke se udaljila.

Pošto Holidej nije odgovarao, stari mu se ponovo obratio.

– Dakle, šta kažete na moju ponudu, mister? Posao nije naročito težak, a suma od pet stotina ne može se baš zanemariti. Voleo bih da mi odmah odgovorite, jer, u protivnom, moram pokušati sa Hanom. Ona će mi pomoći da se dokotrljam do prolaza. U tom slučaju sam ću zaustaviti bandu tih bednika i nikogovića!

Dok je pogledom potražio Hanu koja je otišla u drugi, polumračni deo odaje tako da nije mogao da joj vidi lice. Ko zna zašto, ali instinkt mu je govorio da će na njenom licu naći odgovor. Razmišljao je šta bi sve to trebalo da znači kada se stari ponovo javio.

– Ne želim da utičem na vas, ali pomislite šta će se desiti ako ti prokletnici dođu ovamo! Doduše, ja sam se naživeo, ali Hana... Oh, ne smem ni da pomisli kako bi jadna devojka prošla...

On je još uvek ćutao, ljut zbog situacije u koju je sam sebe doveo. Onda je ugledao Hanu koja je izašla iz senke i pošla prema stricu. Po ljutitom izrazu njenog lica bilo je jasno da nimalo nije odobravala način na koji je stari pokušao da ubedi Holideja.

– Striče, nemoj tako... – promrmljala je tiho.

Dok ju je u potpunisti razumeo.

– A kada očekujete da će doći? – upitao je pokušavajući da vrati razgovor na glavni kolosek.

Stari slegnu ramenima.

– Koliko poznajem Latimera... – kazao je posle kraćeg razmišljanja – ubeđen sam da će to biti noćas. On je doterao do kraja i nema više šta da čeka. Zato mi recite da li prihvatate ili odbijate moju ponudu. Ako je vaš odgovor „da", onda uzjašite i vratite se do prolaza; ako ne ostajete, pođite što pre svojim putem znajući dobro šta će nam se desiti. U tom slučaju ne bih želeo da budem drug vašoj savesti.

Devojčini obrazi pocrveneše. Prišla je korak, dva bliže Doku želeći nešto da mu kaže.

Ali, stari je to primetio i hitro se ubacio – Dok mister Holidej ne donese odluku, ti ćuti, devojko!

On ustade. Čutao je i razmišljao osluškujući šuškanje Hanine podsuknje. Zašto je, do vraga, morao da se uvali u ovu nevolju, pitao se, sve više verujući da čovek živi vođen nekim nevidljivim prstom sudbine.

– U redu, prihvatam – rekao je kratko. – I odmah ću otići do prolaza – dodao je ravnodušno, čak pomalo nevoljno.

Pre nego što je odjahao u noć podigao je glavu i susreo topao devojčin pogled zasenčen tugom.

III

Stigavši na mesto gde je trebalo da provede noć, Holdej je sjahao i vezavši konja za nizak žbun, potražio mesto gde će logorovati. Par ćebadi stavio je na zemlju, a vedro zvezdano nebo uzeo je za pokrivač. Mesec se upravo sakrio iza jedne visoke stene, Mig je zadovoljno pasao, a iz blizine se začuo huk prerijske sove.

Naravno, u drugim situacijama uživao bi u miru i tišini, ali sada...

Nije bio zadovoljan jer mu cela stvar sa tobožnjim poslom izgledala nekako sumnjivo. Naime, Klejton mu je ponudio dosta novca i sudeći po tome, opasnost u koju se uvalio morala je biti veća nego što se čini i nalagala mu je da bude izuzetno oprezan. Za trenutak je pomislio na Hanu koja ga je podsećala na jednu divnu damu iz Sonore. Kada su se rastali rekla je da će ga čekati, ali on nije verovao u to. Jer, ono što se jednom napusti više nikada nije isto kao pre.

Lak povetarac izazvao je šuštanje lišća na obližnjem žbunu; trgao se a ruka mu se mahinalno spoustila ka koltu sa drškom od slonovače. Onda je Mig nemirno trupnuo nogama i kratko njisnuo, dajući mu tako na znanje da više nije sam. Nezvani gost je mogao biti hrčak ili nega druga životinja koja se uputila ka pojilu, ali je isto tako mogao da bude i neki nevaljalac koji se prikradao sa nečasnim namerama.

Nečujno je ustao, tela napetog kao panter, spreman na skok. Stajao je tako ukopan u mestu sa revolverom u ruci, spreman da reaguje na najmanji šum ili zvuk. Tada se iz pravca Klejtonove doline čulo slabo kloparanje konjskih kopita, monotoni zvuk koji u sebi nije sadržao ni najmanju pretnju.

Dok se opustio. Stajao je u senci tako da ga niko nije mogao videti, ali je zato put i ravan prostor pred njim bio kao na dlanu, u potpunosti okupan mesečinom. Trenutak kasnije pojavio se jedan konuj, a zatim i jahač na njegovim leđima, jahač bez šešira i sa dugom kosom koja mu je u slapovima padala na ramena. Posle nekoliko sekundi jasno je razaznao da je jahač žena.

Hana Klejton je za trenutak zastala šarajući očima po neprozirnoj polutami.

– Mister Holideje?

– Priđite bliže – dobacio je Dok.

Devojka se trgla zbunjena što je on tako blizu, a onda pustila vođice konja i dozvolila mu da napravi nekoliko koraka do najbliže stene. Izgledala je neodlučna i uznemirena.

– U čemu je stvar, mis? – upitao je.

– Zašto ste došli ovamo?

Zabacila je kosu i pomalo nesvesno se isprsila.

– Stric Dik je zaspao – šapnula je tiho. – Noćas se više neće buditi.

Prizvuk tih reči i njihovo značenje ostali su da lebde u vazduhu. On ih je prihvatio, pitajući se da li da im pruži ono značenje koje je negde u podsvesti priželjkivao.

Devojka je uzdahnula i pogledala niz put.

– Uprkos tome što je moj stric rekao, ja mislim da Latimer i njegovi ljudi neće večeras doći, Holideje. Sigurno neće posle onoga što se danas desilo jer pretpostavljaju da se nadamo njihovom dolasku.

– Mislite? Samo, neće znati da sam ja tu pa ih to može navesti na pogrešnu računicu.

– Ne, mislim da se to neće dogoditi – ponovi devojka spretno skočivši iz sedla..

Dok joj je prišao. Bila je tako blizu da je mogao da joj oseti dah. Nije želeo da prenagli ili učini bilo kakav suvišan pokret. Odlučio je da igra igru onako kako je početa i bez straha prihvati svoju sudbinu.

Hana se slabašno osmehnu.

– Divno je noćas biti ovde – prošaputala je.– Tako je mirno i gotovo... nestvarno. – Kao da nismo u ovom svetu.

Njen topao nežen glas učinio je da Holidej zadrhti.

– Osećate li se usamljenom, Hana?– upito je.

Klimnula je glavom.

– Da, mister Holideje, Često se baš tako osećam i.... moram priznati da nije lako. Stric i ja smo jedini stanovnici doline u kojoj je jako lepo samo strašno pusto. Ja njega jako volim, ali potrebno mi je društvo. Bila sam na tako malo mesta i gotovo da ne poznajem, ne znam šta je pravi život – kazala je pogledavši ga pravo u oči. U njima se ogledala smušenost i neka protivrečnost osećanja, ali je taj pogled zračio toplu žudnju koju nije mogao da ne zapazi i zanemari.

Zato je lagano podigao ruku, privukao je k sebi i nežno je pomilovao po kosi. Trenutak kasnije tela su im se dodirnula, a usne spojile. Onda se ona izmakla kako bi došla do vazduha, a potom ga odlučno odgurnula i ustuknula korak nazad.

– Bojim se... – prošaputala je.

– Možda je to zbog noći – odvratio je jedva čujno – Sve je suviše tiho.

– Ne, nije zbog toga – rekla je dok su joj u očima zasjale suze. – Ja... ne znam šta se to događa... Nikada se nisam ovako osećala...

Video je da drhti kao prut pa se i sam zbunio.

– Zašto ste došli ovamo gore, Hana? Hteli ste neko uzbuđenje ili ste želeli da me proverite?

Na te reči se trgla i gordo isprsila.

– Znate i sami da nisam došla zbog toga, mister Holideje. Došlà sam ovamo zato što... zato... – glas joj je zamro u grlu, a ona mu je okrenula leđa i naslonila se licem na stenu.

On je pustio da neko vreme ostane tako, a zatim je uhvatio za ramena i okrenuo prema sebi.

– Bilo bi bolje da se vratite stricu – kazao je što je brižnije mogao. – Ako bi se slučajno probudio zabrinuo bi se za vas, mis Klejton.

Ćutke je klimnula glavom i krenula prema konju. Ali pokreti su joj bili lagani i bezvoljni, kao da se dvoumi da li da krene ili ne. Sada je, udaljavajući se, gledala na njega bez straha i sa nekom vrstom čuđenja što mu se uopšte nije dopadalo. Zato je okrenuo leđa osluškujući prvo brze korake, škripu sedla i pljesak ruke po konjskom vratu. Čuvši da se udaljava glasno je odahnuo osećajući kako ga napetost napušta. Sirota devojka, pomislio je. Razumeo je njenu usamljenost, radoznalost i glad za drugačijim svetom, svetom koga nije poznavala, ali koji ju je mamio.

Usne su joj bile tako slatke i žedne poljubaca. U trenutku je poželeo, osetio je da se i ona opustila, ali strah je učinio svoje. A on nije bio muškarac koji bi se nametao bilo kojoj ženi.

Lagano se vratio na stražarsko mesto, nezadovoljan što je izgubio mir i što su se negde iz dubine njegovog bića javile vizije koje nije tražio i želje o kojima nije razmišljao.

Srećom, dugo iskustvo ga je naučilo da čovek retko dobija isključivo ono što želi i traži, pa se brzo umirio.

* * *

Bila je zora i nad prolazom je lebdela duboka i nekako čudna tišina.

Čim se probudio i otvorio oči pomislio je na Hanu Klejton. Ustao je, proteglio udove i pošto nije znao šta bi sa sobom, vinuo se u sedlo i odjahao niz prolaz.

Pred njim se pružala prostrana, ravna prerija bez ijednog žbuna. Sve što se moglo čuti bilo je šuškanje trave i neki neobjašnjivi šum koji je dolazio od buđenja novog dana. Pomislivši na sve što mu se desilo u protekla dvadeset i četiri časa zaključio je da bi za njega samog bilo bolje da se u ovu avanturu nije ni upuštao. Iako se trudio, ni Hanu i njeno konfuzno ponašanje nije u potpunosti razumeo. Bilo bi najbolje da sada, ako to već nije učinio ranije, pođe svojim putem.

Ipak nije otišao već je projahao kroz prolaz i zašao u malu dolinu. Pogledao je oko sebe i sa poluosmehom konstatovao da ni sada, u rano praskozorje, dolina nije izgubila ništa od svog noćašnjeg šarma.

Jašući kroz gustu i sočnu travu zapazio je tanak stub dima koji se dizao iz kamenog dimnjaka. Dakle, devojka se probudila, zaključio je zadovoljno i poterao Miga malo brže. Stigavši do brvnare, vezao je konja za privezište, umio se na pumpi iza kuće i napunio čuturicu hladnom vodom. Kada je obavio te sitnice, popeo se na trem i za trenutak zastao jer su vrata kuće bila otvorena.

Ipak je zakucao, a odmah zatim pozvao devojku po imenu.

Pošto mu niko nije odgovorio, provirio je kroz vrata i video da u kući nema nikoga. Ušao je unutra i osvrnuo se po kuhinji. Vatra u štednjaku skoro je dogorela i izuzev toga nije bilo nikakvog znaka da Hana sprema doručak. Ponovo ga je obuzelo ono neprijatno osećanje koji ga je držao cele noći i koje nikako nije mogao da odagna. Hitro je prošao kroz sve odaje i uverio se da u kući nema nikoga.

No, ono što ga je uznemirilo bila je činjenica da je Klejtonov ležaj bio podignut, a da je iz sobe i kuhinje nedostajalo mnoštvo sitnica tako karakterističnih za svaki dom, stvarčica koje ljudima mnogo znače.

Sada više nije bilo sumnje da su Hana i njen stric otišli. Inače lak na snu, Dok se čudio kako se moglo desiti da ne čuje škripu i kloparanje točkova u toku noći ili pred zoru kada je najveća tišina. Ili je pak lukavi Dik Klejton skinuo točkove kola i natovario ih na konje kako bi se neopaženo provukao? To je bila pomalo suluda, ali moguća verzija događaja koja ga je veoma razljutila.

Onda se u trenutku sledio.

Tek sada se do nasitnijih detalja prisetio Hanine noćašnje posete, njene nesigurnosti i zabrinutog izraza lica, kao i načina na koji je dozvolila da između njih stvori atmosfera izvesne intimnosti.

Da li je njena poseta bila je sračunata na to da okupira njegovu pažnju, upitao se i istog trenutka znao odgovor.

Bio je prevaren, najpodlije i najprostije prevaren i to ga nije moglo ostaviti hladnokrvnim. Pošao je lagano do svog konja i baš kada se vinuo u sedlo ugledao je sedam konjanika koji su se iz pravca prolaza spuštali niz padinu.

Revolveri su zapraštali i vrela tanad su mu prozujala pored ušiju. Istoga časa skočio je iz sedla i istovremen izvukao kolt iz futrole. Konjanici su već jurili niz padinu u široko razvučenom redu. Morao je pažljivo da odabere cilj i dobro nanišani kako nijedan metak ne bi promašio. To je i učinio, a kolt sa drškom od slonovače je grunuo, jedan od konjanika se izdigao u sedlu, a onda se bez glasa glavačke strovalio na zemlju.

Okrenuo je kolt u ruci i uzeo na nišan sledećeg; u istom momentu jedno usijano tane zakačilo ga je po podlaktici, napravilo malu ranicu na koži i otvorilo put tankom mlazu krvi. Sipajući kletve, ustuknuo je pucajući manje– više nasumce, jer ga je zbog svega što se desilo, napustila poslovična hladnokrvnost.Odmerivši još jednom situaciju, uhvatio je Miga za uzde, smirio ga strogom komandom, a zatim ga snažnim pokretom uvukao u kuću. Zatvorivši vrata za sobom pustio je konja da se slobodno kreće po prostoriji i revolverom razbio jedno okno na prozoru.

Video je šestoricu kako se okupljaju na čistini i, po svemu sudeći, raspravljaju o tome šta da preduzmu. Dok je među njima prepoznao Zeka Vilena i visokog revolveraša Risa Mena. Ovaj poslednji bio je van domašaja kolta i očigledno zapovedao ostaloj petorici koji su se posle kratkog zadržavanja raspršili levo i desno.

Dok je strpljivo čekao svoj trenutak. Sekundi su prolazili i prva dvojica približila su se na domašaj revolverskih metaka. Opalio je četiri puta i oba jahača su po dva puta pogođena u grudi. Videvši šta se desilo, ostali su okrenuli konje i u punom trku se vratili ka mestu gde ih je čekao Ris Men.

– Trojicu smo otpisali...– progunđao je zadovoljno i ponovo napunio revolver. Posmatrao je kako Men vrti svoga konja u krug, očigledno nezadovoljan onim što se desilo. Odjednom je revolveraš u tamnom poterao svoga konja napred, nagnavši ga u pun trk. Dolazio je pravo prema kući, pognut u sedlu i priljubljen uz konjski vrat.

Ljut zbog toga što ga je podli stari nevaljalac prevario, odnosno, više zbog činjenice što je za to iskorošćena Hana koja mu je skrenula pažnju od događaja i ostavila ga uznemirenog i nedovoljno koncentrisan, on besno opsova. Uostalom, matori Klejton je pretpostavio da će Men i njegova banda doći da ga napadnu, zaključio je, jedva suzdržavajući bes i ogorčenost koji su ga obuzeli. Ako se ikada bude dočepao starog nevaljalca....

Istog trenutka prenuo se iz razmišljanja jer su kuršumi iz Menovog revolvera zabubnjali po zidu kuće. Znao je da je revolveraš izgubio strpljenje što je on mogao i želeo da iskoristi. Čučao je ispod prozora, zaklonjen iza zida, a kada je topot kopita počeo da usporava on se ispravio. Ris Men se nalazio na udaljenosti od jedno petnaestak metara i baš u tom trenutku je okretao konja.

Kroz sivkastu svetlost praskozorja, u magnovenju su spazili jedan drugog i opalaili. Dok je osetio oštar „udarac bičem" po slepoočnici, ali je bio samo lako okrznut. Njegov, pak, metak pogodio je Menov zglavak na ruci zbog čega je ovaj kratko jauknuo i odmah zatim potegao drugi revolver.

Dok se na vreme izmakao jer su sledeći hici razbili sva prozorska stakla. Ohrabren ovim primerom, Zek Vilen i preostala dvojica napadača su zapucali i što je brže moguće jurnuli prema kući. U sledećih nekoliko trenutaka Holideju se činilo da zidovi neće izdržati i da će se jednostavno srušiti pod kišom metaka koji su zadobovali po njima. Oko njega se „dobro" treslo, prašina i malter su leteli na sve strane pretećи da će ga zaslepiti. Bio je primoran da se odmakne od prozora kako se ne bi ugušio. Duboko je uzdahnuo i osvr-

nuo se oko sebe, a onda iznenađeno zastao. Naime, sada je prvi put uočio otvor u zadnjem zudu kuhinje. Prethodne večeri nije ga video jer su se vrata prolaza nalazila tačno iza štednjaka.

Ne razmišljajući ni tren, uhvatio je konja za uzde i poveo ga kroz prolaz iz koga su jedna vrata vodila u zadnje dvorište. Na samim vratima bile su zasađene dve mlade sadnice, tako da su ih lišče i grane skrivali od pogleda nedovoljno pažljivog posmatrača.

Našavši se napolju, hitro se vinuo u sedlo. Ako je ovo bio njegov sudnji dan želeo je da završi život u prirodi, na svežem vazduhu i suncu koje se tek rađalo, u prostoru koji je voleo i u kome je doživeo toliko lepih i uzbudljivih trenutaka.

Poterao je konja prema zidu od žbunja i dignuvši se u uzengijama, pogledao preko njega do jednog uzanog puteljka koji je vodio između dva strma brežuljka. Sa olakšanjem je odahnuo i nastavio napred, ubrzo primetivši jasne tragove točkova. Poterao je konja tim putem, malo ubrzao i uskoro ostavio kuću i Latimerovu bandu daleko iza sebe.

Napredovao je brzo i postajao sve mirniji i hladnokrvniji.

Tek što je stigao do kraja sledeće padine i vrha brega iza koga se pružala suncem ispucana pustinja, iza sebe je začuo ubrzan topot konja u trku. Odmah zatim na vidiku su se pojavili Vilen, Men i ostali iz grupe koji su u međuvremenu otkrili kuda i kako je pobegao.

Hitro se osvrnuo oko sebe; bio je uhvaćen u klopku na tom prokletom uzvišenju odakle mu nije bilo bekstva. Ali, Klejton i njegova sinovica su prošli tim istim putem pa je, prema tome, morao postojati neki izlaz.

Međutim, on sada nije imao vremena da ga traži. Priterao je konja u zaklon iza jedne stene, a odatle se uputio napred, u neki uzani usek više nalik običnom jarku. Grana nekog velikog drveta polomljena udarom munje skrivala je ulaz gotovo u potpunosti. Ušavši unutra pomisio je da, ako bude sreće, gonioci možda neće ni primetiti otvor kroz koji se provukao. I zaista, ostao je tako nepomično da sedi, kolenima čvrsto stiskajući bokove konja kako bi ga naterao da bude miran. S punm revolverom čekao je da pruži poslednji otpor....

Uskoro se pojavio Men, a za njim i ostali. Bili su tihi, ukočenih lica i sa revolverima na gotovs, spremni da pripucaju svakog sekunda.

Zaklonjen lišćem, čekao je i gledao. Sekundi su bili dugi kao minuti, a minuti kao sati. Banditi su zavirivali, išli napred i vraćali se, ali nikome nije palo na pamet da krene prema ogromnoj lisnatoj grani koja je sakrivala maleni prolaz.

Na kraju se Ris Men nakašljao i vratio kolt u futrolu.

– Ako si se negde sakrio, onda me dobro čuj, Holideje! – povikao je iznenada. – Odlazi iz ovog kraja i iz ove pokrajine, bedniče! Ako te budem još jednom video, ubiću te! – dodao je besno, onda okrenuo konja i pošao nazad.

Ljudi su ćutke krenuli za njim.

Dok je nepomično stajao u svom skrovištu još dobrih deset minuta. Kada se konačno uverio da je vazduh čist, izašao je iz jaruge i pažljivo krenuo napred, neprestano se osvrćući.

Izbegao je zamku koju mu je namestio stari Klejton, ali nije bio zadovoljan. Prevara čoveka kome je pomogao bolela ga je više nego što mu se to u prvi mah činilo. Ironično se osmehnuo ugledavši tragove kola.

Dakle, stari je krenuo na sever, zaključio je, a onda se setio saveta šerifa Teda Lomara da se i sam uputi na sever.Odlučio je da ga posluša. Možda će tamo imati prilike da se sretne sa Klejtonom i njegovom sinovicom.

A onda...

IV

Rano popodne bilo je tiho i vrlo toplo, toliko toplo da je Dok sjahao i poveo konja sa sobom. Prelazak preko pustinje bio je duži nego što se nadao i pošto je iscrpeo sve zalihe vode, bio je primoran da manje misli o pravcu kojim su Klejton i Hana pošli, a više o tome kako da nađe neki potok ili lokvu vode sačuvane među stenama.

Sa zalaskom sunca zaustavio je da se odmori. Vazduh je postao hladniji i počelo je da se spušta veče. Sumrak je izmamio pustinjske životinje iz njihovih skrovišta i s vremena na vreme, Dok je čuo šuškanje trave ili kotrljanje kamenčića.

Samo je kratko klimnuo glavom, skinuo cipele sa nogu i proverio da li je dobro vezao Miga. Ona je lagano krenuo niz kamenitu padinu i posle otprilike desetak minuta seo ona jedan poveći polukružni kamen. Sedeo je tako u zvezdanoj noći, apsolutno nepokretan i spreman da čeka satima mada mu je grlo gorelo od žeđi i vapilo za gutljajem vode. Posle dugog čekanja čuo je šuškanje trave prouzrokovano kretanjem neke krupnije životinje kroz žbunje ispod njega. Sačekao je dok šum nije potpuno utihnuo, a onda je puzeći na stomaku krenuo napred uzanim utabanim puteljkom. Trebalo mu je celih dvadeset minuta da stigne do male, teško vidljive uvale u kojoj je jedan pustinjski zec nagnut nad malu lokvu halapljivo pio.

Strpljivo je sačekao da se životinja napije, a onda požurio nizbrdo i prućio se na zemlju pored izvora. Iz iskustva je znao da ne sme mnogo da pije pa je zato dugo ležao i uzimao malim gutljajima. Najzad, kada je utolio žeđ, skinuo je čuturicu sa

ramena, napunio je i lagano ustao jer više nije bio razloga da se šunja.

Odlučnim korakom krenuo je nazad niz padinu, a onda nizbrdo do svoga konja. Napojio ga je iz ulegnuća u šeširu, a onda obesio čuturicu preko sedla i prućio se na ćebad prostrtu na zemlji.

Posle nekoliko minuta utonuo je u san.

* * *

– Striče Dik?

Hana Klejton je pogledala naborano lice svoga strica preko ivice lončića za kafu pocrnelog od vatre i dima. Naime, stari je bio zauzet popravljanjem kola, a na njegovom licu bio je izrazito vidljiv umor od dugog putovanja.

– Molim, devojko? – rekao je najzad.

– Jesi li siguran da će sa mister Holidejem biti sve u redu? Misliš li da će uspeti da se izvuče?

On umorno huknu.

– Čovek ne može biti siguran ni u šta na ovom svetu, Hana. Ali kada je on u pitanju, ja sam optimista, draga. Oh, smeo bih da se kladim u puno dolara da će sutra biti isto tako vreo dan kao i danas pa će nam trebati svaki atom snage da se dočepamo Parson Folsa. Zato bi bilo najbolje da legneš i dobro odspavaš, dete. Ja ću biti na straži i paziću da se nešto nepredviđeno ne desi. Starome kurjaku poput mene nije potrebno mnogo sna. Odmaraću jednu partiju i probudiću te na vreme da se spakujemo za sutrašnje putovanje.

Hana je srknula kafu i namrštenog lica se zagledala u šolju.

– Iskreno se molim da sve bude u redu, striče – kazala je posle kratkog ćutanja.– Mislim da nismo pošteno postupili prema njemu kada smo se tajno spakovali i bez pozdrava otišli iz doline.

Stari je oštro odmeri.

– Slučaj je hteo da taj čovek uđe u naš život baš onda kada nam je bio najviše potreban, a to je njegova lična nesreća, devojko. Smatrao sam da je to naše pravo, pravo koje proizilazi iz krajnje nužde. A pošto ja moram da brinem o tebi i obezbedim ti budućnost, nisam se dvoumio koga da izaberem i kako da postupim. Razumela? Dakle, treba da zabraviš na njega. On je odrastao čovek i što je još važnije, hrabar i sposoban i sigurno je da će umeti da se snađe. Mi smo se izvukli i za sledeći dan ili dva treba da se nađemo u Parson Folsu, odakle ide diližansa. Može se desiti da odmah potpišemo ugovore i pokupimo novac. A onda, pravo u Kaliforniju!

Hana je zagrizla donju usnu.

– Striče Dik, mene novac ne interesuje.

Stari je mrgodno odmeri.

– Ne interesuje te novac? Aha, razumem... hoćeš da kažeš da novac nije važan. Ali tu se grdno varaš, drago

dete. Novac je ono što čoveku omogućava da ima odelo na sebi, konja pod sobom, da jede, pije, stanuje na lepom mestu i bude spokojan. Novac itekako mnogo znači ženama, možda čak više nego muškarcima kada se uzme u obzir šta im sve treba i šta sve moraju obući da bu bile doterane i zapažene. Zato me dobro slušaj šta ću ti reći, devojko! Ceo božji dan sediš pored mene i bludiš pogledom, ne obraćaš mi se niti progovaraš, iako ja ništa drugo ne činim nego spasavam tvoju kožu od gomile nevaljalaca! Zato ti poslednji put kažem sledeće; ne budi nezahvalna i ne preteruj sa moralnim poukama! I zaboravi tog Doka Holideja! Siguran sam da je veći deo života proveo u potucanju od nemila do nedraga, bez obzira što fino izgleda, što je lepo obučen i što odaje utisak čoveka koji je uvek fino živeo. Znam ja takve i kažem da ti da je u svom životu dosta naučio i da ovo što je doživeo nije novo iskustvo. Da li je bolje da smo mi dobili metak u glavu? Pa onaj Men bio ubio i gladnog psa samo ako od toga ima koristi!

Hana spusti na zemlju lonče sa kafom i pogleda stenoviti zid koji ih je okruživao. Slutila je da je stric odabrao ovo skrovito i bezbedno mesto zato što se bojao noćnog napada. Pa ipak, nije verovala da bi neko ko ih je evetualno pratio mogao preći toliko put brže od njih. Dan je bio strahovito topao i ona je očajnički čeznula za osveženjem.

– Ako se slučajno budemo sreli, hoćeš li platiti mister Holideju nagradu koju si mu obećao, striče?

Stari podže ruke uvis.

– Holidej, Holidej, Holidej! – uzviknuo je ljutito. – Nameravaš li ceo dan da govoriš samo o njemu, devojko? Da li ti je prošle noći učinio nešto što bi ja trebalo da znam, a što mi nisi rekla? Sto mu gromova, ako je takav pokvarenjak kao što...

– Ništa mi nije učinio – odgovorila je devojka ljutito i pocrvenela.– Mada je mogao... Eto, to hoću da ti kažem.

– Oh šta to govoriš, mala?

– Ja više nisam mala devojčica i molim te da me više tako ne zoveš. Ako nisi primetio, odrasla sam i vreme je da imam pored sebe svog čoveka. Ne mislim da je to strašno ružno već sasvim normalno i prirodno.

Stari je ustuknuo korak nazad kao da mu je devojka opalila šamar.

– Da li ja to dobro čujem, ili sam lud?

Hana prkosno isturi bradu.

– Da, striče Dik, dobro čuješ i nisi lud. Ima još nekoliko stvari koje mi strašno smetaju, a jedna od njih je činjenica da nikada sa mnom ne razgovaraš i ne pružaš mi priliku da kažem svoje mišljenje. Nikada mi ne daješ šansu da sama odlučujem o nečemu što se tiče samo mene. Uvek sve bude po tvome jer ono što

ja kažem ne znači ništa! Ha, živim u uverenju da ti ne značim ništa, da uopšte ne postojim.

– Postojiš, devojčice, kako da ne i značiš mi više nego bilo ko na svetu! Samo, ponovo ti kažem da ja najbolje znam šta je za tebe i mene dobro i sve dok mogu da hodam ovim mojim nožicama, devojčice, sve dotle ću....

– Rekla sam ti da me više ne zoveš devojčice, striče. Ovo je poslednji put da te podsećam na to. Što se tiče ostalog, možda sam ja želela da ostanem u onoj našoj dolini i da je obrađujem. Zaista sam volela to mesto.....

Klejton je zinuo i još uvek zureći u devojku, obrisao znoj sa čela.

– Slušaj šta ću ti reći, dev.... Hana. Uvek sam radio ono što sam mislio da je najbolje, samo da znaš. Nameravam i dalje da zadržim to pravo i donosim odluke. Prema tome, bilo bi najbolje kada bi sada zaćutala i prestala da vređaš jednog starog čoveka koji na svetu nema nikoga osim tebe.

Ali Hana nije odustajala.

– Striče Dik, od danas pa ubuduće nećemo više napuštati naše prijatelje ili ih ostavljati u situaciji da budu povređeni, bez obzira na to kakvu korist bi mogli da izvučemo iz njihove nesreće. Samo... ja ne verujem da ćemo ikada biti u mogućnosti da popravimo ono što smo učinili prošle noći. Jedino mogu da se nadam da je mister Holidej umakao onim ubicama i da naše izdajstvo nije platio životom. Ukoliko se desilo suprotno, to bi bila krajnja nepravda i ja tako nešto sebi nikada neću oprostiti. Ako uspemo u ovom našem poslu, nameravam da izvesnu sumu novca sklonim u stranu i čekam da se on eventualno pojavi.

Stari je samo odmahnuo rukom, uze pušku i lagano se udaljio.

Ne obraćajući pažnju na strica, Hana je raširila ćebe i nešto olakšane savesti legla na leđa i zagledala se u najsjajniju zvezdu.

Mislila je na Doka Holideja.

* * *

Ris Men je stajao nepomičan i zamišljen.

Ljutio ga je, bolje reči nervirao, strogi glas Zeka Vilena koji je naređivao ljudima da sjašu i rasedlaju konje. Taj priglupi siledžija nimalo mu se nije dopadao, a slutio je da će mu se dopadati sve manje. Da nije bilo njega ne bi morao da odjaše iz Kenon Krika praćen podsmešljivim pogledom jednog problematičnog kicoša koji se usudio da mu se suprotstavi.

Uzdahnuo je i pogledao u desnu ruku koja ga je još uvek bolela. Ali mnogo više mu je smetao bol zbog ranjenog ponosa. Naime, posle pet punih godina neko ga je pogodio što je veoma teško podneo. Setio se situacija kada je uspevao da savlada i po

četvoricu što su ga čekali u zasedi od kojih nijedan nije preživeo.

A Holidej je bio živ...

Vrata kolibe su se otvorila i na njima se pojavio onizak debeljuškast čovek mesnatog, malo podnadụvenog lica. Oštar miris duvanskog dima zapahnuo mu je nozdrve, a od gustih kolutova dima jedva se videlo njegovo okruglo lice i sitne, duboko osuđene oči.

– Dakle? – zapitao je. – Jeste li ih udesili?

– Ne – odvratio je Men kratko.

U međuvremenu im je prišao Vilen i stao iza njega kao da ne želi da uzme učešća u razgovoru između revolveraša i debelog čoveka sa cigarom. Preostala dvojica ostala su još nekoliko koraka dalje, rame uz rame, nespokojni i unezvereni u senci zalazećeg sunca.

Debeljko ih odmeri mračnim pogledom.

– Gde su Kolenson, Barker i Džons? – upitao je.

– Mrtvi su – kazao je Men.

– Mrtvi? – ponovi debeljko, a cigara mu kliznu na drugi kraj usana.– Sva trojica? Na šta ste to, do đavola, naleteli? Na odred konjice?

– Na jednu protuvu po imenu Holidej – odgovorio je revolveraš mračno. – Na čoveka vrlo spretnog sa revolverom, osobu koja se lako kreće, ne pravi greške i koja ne daje ni pet centi na to da li ćemo ga goniti do na kraj sveta.

Debeljko napravi grimasu i baci opušak na stenu. Zatim se još jednom pažljivo zagleda u Mena kao da proverava da li se ovaj šali ili ga iskušava.

Pošto je revolveraš ostao ozbiljan, on odvrati – Pa dobro, Rise, mislim da bi bilo najbolje da uđeš unutra i sve mi ispričaš. O tebi dovoljno znam i pretpostavljam da je u pitanju bilo nešto zaista neočekivano inače bi taj... Holidej svakako bio mrtav, zar ne?

– Bio bi i svakako će biti – promrmlja Men, pognu glavu i uđe unutra.

Debeljko je kratko uzdahnuo i obratio se Vilenu.

– Pazi da konji budu mirni. Neka vatra i dalje gori, ali bez mnogo dima. Budi u blizini za slučaj da mi nešto hitno zatreba.

Vilen je taman zaustio da mu odgovori, ali se debeljko okrenuo i hitro ušao u kolibu. Kada su se vrata zatvorila, Vilen se okrenuo ka dvojici ljudi koji su dotle ćutke stajali i posmatrali šta se dešava.

– Zar niste čuli šta je mister Latimer rekao? – obrecnuo se na njih. – Naložite vatru i pazite na dim. Skuvajte kafu i spremite nešto za jelo.

Ljudi su ćutke pohitali da izvrše naređenje dok je Vilen seo na obližnje deblo i zapalio cigaru.

Za to vreme u kolibi je vladala tišina. Aldo Latimer je nasuo piće u dve čaše i jednu dodao Risu Menu. Ćutke je otpio prvi gutljaj, nožićem

odsekao vrh debele cigare, stavio je usta i sa zadovoljstvom udahnuo miris duvana.

– Hajde, ispričaj mi šta se desilo, Rise – rekao je najzad. – Sto mu muka, očigledno je da nije bilo onako kao što smo planirali!

Revolveraš kratko uzdahnu.

– Sve je išlo kako treba dok nismo stigli do Klejtonove kuće. Tamo smo naleteli na Holideja. Hm... bio je unutra i dosta dobro koristio zaštitu zidova što mu je dalo izvesnu prednost. Pre nego što sam se lično dohvatio sa njim pogodio je trojicu naših, a onda uspeo da pobegne kroz tajni prolaz za koji nismo ni znali. Naime, tek kada smo zapalili zgradu i videli da nije izjurio napolje, shvatili smo da nešto nije u redu. Prolaz je vodio do zadnjih vrta sakrivenih...

– Zadnja vrata?! – ponovio je Latimer iznenađeno. – Do vraga, ni ja nisam znao za to!

Ris klimnu glavom.

– Potcenio si Klejtona isto kao što sam ja potcenio Holideja. Obojica smo napravili greške i to nam se osvetilo – dodao je tmurno.– Dakle, tu smo isti i nemamo šta jedno drugom da prebacujemo. A što se tiče ostatka priče, mogu ti reći da smo pronašli trag i nastavili da pratimo Holideja da bi ga kasnije izgubili u pustari. Ipak smo nastavili sve dok nismo naišli na trag Klejtonovih. Mislim da su u prednosti nekih šest ili sedam časova, ali imaju samo jednog konja koji vuče klimava i teška kola. Posle jednog dana putovanja po pustari matori će morati da uspori i tada ćemo ga ščepati.

Uprkos tome što je Men bio siguran i samouveren, Latimer je izgledao zabrinuto.

– Imaju čitav dan prednosti, Ris. Za to vreme mogu prevaliti ogroman put i izmigoljiti nam se iz ruku.

Men odmahnu glavom.

– Garantujem ti da ću ih stići pre nego što pređu pola puta do Parson Folsa, Aldo.– Noćas ćemo se lepo odmoriti, a sutra čemo promeniti konje i goniti ih sve dok ih ne zgrabimo.

– Dobro, kako ti kažeš, Rise. A šta ćemo sa Holidejem?

– Pa... ni sam ne znam šta da ti kažem. Možda će nastaviti da nam se petlja u poslove, a možda će odustati shvativši da hoda po samoj oštrici brijača. U svakom slučaju, srediću ga ako se pojavi...

Očigledno zadovoljan, Latimer je otvorio vrata kolibe i žudno udahnuo svež vazduh.

– Hm... činjenica je da smo ostali bez dovoljno ljudi, ali taj podatak ima i jednu dobru stranu pošto ćemo ovim nedvaljalcima morati da damo manje novca. Mislim da devojka i stari ne bi trebalo da nam predstavljaju problem na otvorenom prostoru, zar ne?

– Oni nam neće zadati nikakve probleme, Aldo – odvratio je Ris, ustao i pridružio se Latimeru na vratima.

Neko vreme je posmatrao njegov profil, a onda je okrenuo glavu jer mu je smetao oštar miris cigare.

Iako je imao neke osobine koje mu se nisu dopadala, Ris Men je za Latimera mogao sa kaže da je pristojan i pouzdan kompanjon. Ipak, čim se bude dokopao svog dela plena revolveraš je rešio da dalje nastavi sam.

Izlazeći napolje, on nije čuo kako mu je Vilen doviknuo da je kafa gotova, već se, zanet sopstvenim mislima, udaljio u najbližu senku.

Debeljko ga je no vreme pratio pogledom, a zatim se okrenuo prema Vilenu.

– Dakle, taj Holidej vas je dobro sredio – dobacio je namršteno. – Ko bi rekao da je tako nešto moguće?

Vilen se namrštio.

– Nije bilo baš tako, lako gazda. Znate, on je bio u kući.

Debeljko se ironično osmehnu.

– Naravno, naravno, Zek. Ali čuj me šta ću ti sada reći. Ako već ne možeš da savladaš jednog čoveka, nemoj da misliš da ćeš svoje ogorčenje smiriti ako se iskališ na nekoj ženi. Dakle, kada se dočepamo Hane Klejton i njenog strica, ti se usredsredi na matorog. Devojku da nisi takao! Jasno?

Vilen liznu usne jezikom i obrisa ih grubim rukavom.

– Ma ne... tako nešto mi nikada nije palo na pamet. Oh, mister Latimere, zar vi mislite da bih ja...?

– Imaj na umu to što sam ti rekao – prekide ga ovaj ponovo. – Ta žena će biti moja i zato niko ne sme da je pipne! Dole u gradu si to pokušao ali ti nije pošlo za rukom – dodao je. – Zato nemoj više ni da pokušavaš. A sada završite večeru i odmah na spavanje. Lepo se odmorite i bez pijančenja. Sutra nas čeka dug put, pa prema tome moramo da budemo odmorni – kazao je, okrenuo se i otišao prema mestu gde su bili privezani konji.

Neko vreme je osmatrao okolinu, a onda potapšao svoga ljubimca po vratu i pomislio na lepu Hanu Klejton. Naime, još od trenutka kada ju je prvi put video, poželeo je za sebe. Sada ga je brinula pomisao na to da je zajedno sa stricem ipak uspela da pobegne. Doduše, Ris ga je umirivao tvrdeći da će ih stići i on mu je verovao.

Ali, šta će se desiti ako i mršavi revolveraš poželi devojku za sebe?

Ne, to nije moguće, pomislio je osećajući kako ga u grudima nešto peče. Znao je da bi Ris bio neprijatan i nezgodan protivnik, ali isto tako je bio siguran da mu neće popustiti. Ako i on bude želeo Hanu Klejton onda će....

Pa, biće primoran da ga ubije.

V

Dok Holidej se probudio i prodžarao poluugaslo ugljevlje preostalo od

noćašnje vatre. Nabacao je na njega nekoliko grančica i uz malo duvanja usпešno povratio plamen. Dodao je zatim nekoliko debljih komada suvog drveta i stavio lonče za kafu na kamen pored vatrišta.

Pošto je popio kafu uživajući u mirisu omiljenog napitka i obaveznoj „virdžiniji", spakovao je stvari krenuo.

Nastavio je da jaše putem koji je vodio kroz pustaru, između niskih kržljavih žbunova i tu i tamo razbacanih sitnih stena. Vreme je prolaziło i on je uskoro ostavio iza sebe nagori i najnegostoljubiviji deo pustinje.

Tišina koja je vladala svuda okola strašno mu je prijala i činila da se oseća lagodno posle svih događaja ispunjenih pucnjavom. Za divno čudo, nije osećao usamljenost što mu se dosta često događalo. Jednostavno je jahao ne razmišljajući ni o čemu.

Prošao je još jedan sat i on se zaustavio na jednom okruglastom uzvišenju ugledavši na otprilike milju ıspred sebe oblak prašine koji je zaklanjao jedno malo brdašce. Pogledao je još pažljivije; da, oblak se zadržavao iznad i između žbunja koje je raslo iz kamenitog tla. Neko vreme ostao je nepomičan u sedlu čekajući da se prašina slegne. Posle desetak minuta bio je siguran da je pre toga neko prošao tim putem, odnosno pravcem kojim se i sam zaputio.

Naravno, nije bio siguran je li je taj koji je prošao otišao dalje ili se zadržao u blizini. Zato je proverio da li mu je kolt pun i nastavio da jaše. Pretpostavio je da su u pitanju Men, Vilen i još dvojica bandita. Da li je i Latimer bio sa njima? Možda su, kao i on, prespavali noć odmorili kako bi imali snage da pređu pustaru.... Pomislio je na lukavog Dika Klejtona sluteći da je starčev cilj da što brže pređe ovaj dug i opasan put i dočepa se grada koji je za njega i devojku značuo sigurnost.

Pošto je već odavno „zagazio" u ravnicu, Dok je pustio Miga da sam izabere tempo i u isto vreme obećao sam sebi da neće dopustiti da ga Latimerova banda zatekne nespremnog.

* * *

Petorica bandita sedala su na svojim konjima i posmatrala udaljenog jahača koji je bez mnogo žurbe napredovao ravnicom.

Ris Men se okrete prema Aldu Latimeru.

– To je Holidej – rekao je.

Debeljko se namršti.

– Vrag ga odneo! Da možda ne radi za Klejtona?

Revolveraš slegnu ramenima.

– Ne znam – procedio je, a onda se okrenuo i rukom pozvao Vilena da im se pridruži. – Jesi li za ovih nekoliko dana video Holideja u Klejtonovom

društvu? – upitao je kada im je snažni kauboj bez reči prišao.

Vilen nabra obrve.

– Ne, mister Mene – odvratio je posle kraćeg razmišljanja – mislim da ga nikada nisam video sa njim.

Revolveraš u tamnom zamišljeno klimnu glavom.

– Hm... meni se čini da je kicoš svratio u Kenon Krik da se odmori i potraži neku žrtvu za kocku. Tamo se upoznao sa Šelvijevom grupom, verovatno baš preko karata. Tu se sprijateljio sa njima, a kada je Vilen pritisnuo Klejtona na ulici, on se umešao u sukob verovatno zaključivši da je to pogodna prilika da se malo zabavi ili pribavi sebi ugled koji bi mu u ovom kraju mogao koristiti. Znaš kakvi su ljudi ti kockari, vole slavu i uživaju da im se ljudi dive. Uostalom, ma šta da je bio razlog, on je napustio grad odmah posle nas i krenuo prema severu dok smo mi odjahali na jug kako bi te obavestili o svemu. Ne znamo kako i zašto, ali na putu se nekako povezao sa Klejtonovima. Možda ga je privukla devojka ili je jdnostavno uvideo šansu da nešto ušićari. Ko zna...

Men prođe prstima kroz kosu i jedva primetno se osmehnu. Pogledao je preko ravnice koju su jedan čas ranije napustili, pomno sledeći trag koji su iza sebe ostavili.

– Međutim, ma šta da je navelo Holideja da ostane u Klejtonovoj kolibi i štiti njegov odlazak – dodao je zamišljeno – to za nas više nije važno. Bitno je da se sukobio sa nama i u pucnjavi ubio tri naša čoveka. To moramo da mu vratimo.

Latimer je ćutao. Posmatrajući usamljenog konjanika koji se lagano približavao kroz šumarke niskog žbunja i proplanke obrasle žalfijom, on zbunjeno prokomentarisa – Kada ga čovek ovako posmatra, ne bi rekao da ide našim tragom. Suviše je ležeran da bi ličio na tragača.

Međutim, njegove reči nisu pokolebale Mena.

– Ne izgleda kao da ide našim tragom, ali to je ipak Dok Holidej. Siguran sam da je on, Aldo i mislim da bi trebalo da se obračunamo bez odlaganja.

Latimer pogleda napred.

– Znaš da nemamo mnogo vremena.

– Trebalo bi da pričekamo pola časa, ne više – odvratio je Men i dao znak Vilenu. – Uzmi ostale i pođi sa njima do onog stenjara koji vidiš. Ostavite konje nešto dalje, a onda se vratite i zauzmite busiju iza stene. Aldo i ja ćemo se smestiti nešto niže, svaki sa po jedne strane puta. Kada budemo dali znak, vi otvorite vatru.

– Ne brinite ništa – odvrati Vilen klimnuvši glavom. – Slisticemo ga da neće stići ni da mrdne.

Kada su se ljudi udaljili, mršavi revolveraš zamišljeno promrmlja – Naravno, više bih voleo da se lično obračunam sa tim kicošem, ali ni-

sam siguran da je baš sada pogodan trenutak za tako nešto.

– Dobro, samo... ne sviđaju mi se ovakve predstave, Rise. Sto mu muka, svoju zabavu moraš da sprovodiš onda kada se ne radi o ovako važnim stvarima! Sada nikako ne smemo davati gotovo za veresiju.

Men se osmehnu.

– Znaš, on je siviše inteligentan čovek i suviše vešt i brz revolveraš da bi dozvolio da bude uhvaćen na prepad. Takav izuzetan strelac i hrabar borac sigurno bi poveo sa sobom jednog li dvojicu naših, pre nego što sami svršimo sa njim, Aldo. Ne znam da li bi ovo drugo rešenje bilo bolje, ali...

– Govoriš kao da si neki njegov obožavalac – prekinuo ga je Latimer nestrpljivo. – Prokletstvo, on nije ništa drugo nego...

– On je izvrstan sa revolverom, Aldo, nemoj ni najmanje da sumnjaš u to. Obožavanje s tim nema veze jer istinite stvari moramo nazvati njihovim pravim imenom. Hm... nikako mi se ne sviđa da tip kao on pođe mojim tragom, jer samo njegovo prisustvo bih osećao kao nož za vratom – dodao je Men, a onda poterao svog konja i dao znak Latimeru da zauzme svoje mesto na suprotnoj strani puta.

Stao je i čekao u senci, držeći svog konja spremnog, pažljivo prateći pogledom usamljenog jahača koji se lagano približavao ravnicom. Onda je izvadio revolver i prebacio nogu preko jabuke sedla, kao čovek koji se odmara. Na licu mu je lebdeo zadovoljan osmeh jer je uživao u nastaloj situaciji. Očigledno, mršavi revolveraš je bio čovek kome opasnost nije mogla da pokvari raspoloženje.

* * *

Dok je dalje lagano jahao ne zaboravljajući oblak prašine koji je nedavno zapazio, budnim okom tražeći dokaze da je njegova sumnja o prisustvu Latimerove bande bila opravdana. Ali, predeo je bio kamenit i suviše tvrd da bi na tlu ostali otisci konjskih kopita. Bez obzira na to, znao je da onaj oblak prašine nije nastao tek tako, a urođena opreznost nalagala mu je da oči i uši drži širom otvorene.

I baš u trenutku kada je trebao da stupi u malu jarugu između dve nagnute brdske padine, začuo se pravi plotun revolverskih pucnjeva. Pogledao je dalje uz put i spazio mesto do koga je vodio sasvim svež trag nekoliko konja.Trag je vodio prema prevoju sa očiglednim ciljem da prečicom preko brda „preseče" na drugu stranu i tako onome ko je putovao prema Parson Folsu uštedi značajan deo puta.

Pucanje se nastavilo i on je groznično razmišljao šta bi to trebalo da znači. Pre svega, u zasedi je bilo bar troje, četvoro ljudi. No, između reskih pucnjeva revolvera nikako nije uspeo da prepozna gromki glas „vin-

česterke" ili neke druge teške puške. Pošto je znao da stari Klejton ima neku staru pušku koju bi verovatno upotrebio pri napadu, zaključio je da se ne radi o njemu i devojci.

Zato je zategao vođice i zaustavio konja.

Da li je u pitanju bila neka podvala?

Pošto je put kojim je došao vodio preko ravnice, Men i njegovi ljudi mogli su ga vrlo lako primetiti ukoliko su i sami išli tim pravcem. Po njegovoj računici nije trebalo da budu daleko ispred njega.

Sklopio je oči za tren pokušavši da odagna napetost, a onda je izvadio kolt i skrenuo konja sa pravca kojim je dotle išao. Tek što je prevalio nekih stotinak metara, ugledao je grupu konjanika koji su se spuštali niz padinu zasutu stenama i to dolazeći iz pravca najvišeg planinskog prevoja. Čak i sa te udaljenosti, Dok je prepoznao dečačku figuru Tima Šelvija sa otkopčanom košuljom koja je lepršala oko njega i šeširom zabačenim na leđa. Nadzornik ranča „Bar Najn" približavao se pucajući iz pištolja i praveći ogromnu buku.

Dok je okrenuo konja i stao. Revolverska paljba koja je do tada dopirala iza gromadnih stena iznenada je prestala da bi odmah potom ponovo odjeknula, sada još žešće i glasnije. Onda je mamuznuo konja da krene u trk. Ako je to bila zaseda namenjena njemu, dolazak Šelvija i njegovih kauboja otvorio je zamku i pružio mu priliku da se bez opasnosti provuče. Znajući da mora da igra na sve ili ništa, kratko je švićnuo Miga po vratu i verna životinja je polegla po zemlji kao da leti. Tanad su zviždala oko njega, odbijala se na sve strane, ali Dok nije menjao pravac. Na drugoj strani i Šelvijevi konjanici su se približavali, a pod njihovim nogama kotrljalo se kamenje i dizali oblaci prašine.

Video je kako je jedan od Šelvijevih kauboja glavačke pao iz sedla, a drugi iz grupe skrenuo prema šumarku držeći se ta grudi. Ali, njihov nadzornik nije odustajao; pucajući i dalje kao mahnit, skrenuo je pored najveće stene i uputio se tamo gde je vodio put, odnosno, pravo prema prolazu.

Dok je u međuvremeno još jače podbo Miga i on je kao munja pojurio za Šelvijem. Da bi izbegao oblake prašine skrenuo je na levu, a zatim na desnu stranu. Onda je začuo fijuk metka i munjevito se sagnuo. Kada je podigao glavu, ugledao je jednog debeljuškastog čoveka sa cigarom u zubima kako, jedan za drugim, ispaljuje seriju hitaca prema njemu.

U sekundi se izvio i nanišanio; njegov kolt sa drškom od slonovače bljunuo je vatru dva hica su pogodila Alda Latimera pravo u grudi. Debeljko je promuklo kriknuo, kliznuo niz ravnu površinu stene i pri padu na zemlju slomio vrat.

U isto vreme Dok je skočio iz sedla i pogledao napred. Nešto dalje na putu stajao je Tim Šelvi široko raširenih nogu i pucao na dvojicu bandita koji su mu se približavali u punom trku. Video je kako je jedan od jahača podigao ruke i skotrljao se sa konja, a onda spazio čoveka u crnom odelu čije desna ruka je bila zavijena okrvavljenom maramom. Izronivši iz oblaka prašine, jurnuo je i kao munja se uputio ka njemu.

Dok se sagnuo i uvukao glavu u ramena, a tane je zviznulo pored šešira i zarilo se u stenu uza njega. Sve je bilo tako brzo da je imao samo toliko vremena da opali jedan metak pošto je čovek u crnom odelu projurio pored njega kao vetar i nestao.

Ne oklevajući ni trenutka uspeo je da umiri Miga i držeći ga za uzde, natera u jedan mali prolaz između dva kamena koji je bio dovoljno širok da životinja uđe, ali ne i da se okrene. Tako je bio siguran da mu verani drug neće pobeći uplašen pucnjavom sa svih strana. Zatim je napunio revolver i krenuo u akciju.

Izašavši na čistinu, spazio je Tima Šelvija kako kleči na jednom kolenu i neumorno puca, iako mu se na levom ramenu videla velika crvena mrlja. Zek Vilen se povlačio pred kaubojem i besomučno pucao, očigledno nemajući dovoljno vremena da pažljivo nišani. Cilj mu je bio da se na svaki način dočepa nekog sigurnog mesta odakle bi mogao da pobegne. Malo dalje, trojica kauboja sa ranča „Bar Najn" obrušila su se na jednog bandita koji je pokušavao da pobegne puzeći uz strmu padinu. Nije došao ni do pola puta kada ga je pogodilo nekoliko hitaca, te mu je posle kratkog trzaja telo skliznulo na ivicu ravne, glatke stene, a onda se otkotrljalo u jarugu.

Sada je ostao samo Zek Vilen. Bled kao krpa i obliven hladnim znojem, stigao je skoro do vrha padine obrasle šumom koja je za njega značila poslednju šansu da se spase. Iz poluokreta i bez nišanjenja ispraznio je revolver prema goniocima, a onda se okrenuo i počeo da beži.

Dok je stigau do Šelvija baš u trenutku kada je mladi kauboj podigao revolver i stisnutih zuba nanišanio na begunca. Udaljenost je bila veoma velika, ali on nije odustajao.

– Ovoga bi želeo da zgrabim živog, Šelvi – dobacio mu je.

– Do vraga sa tom željom, Holideje! Vilen je pre godinu dana napastvovao kćerku jednog našeg čoveka i još od tada čekamo priliku kao što je ova da sa njim izravnamo račune.

– Prvo bih hteo da porazgovaram sa njim – dobacio je Dok smrknuto.

Šelvi mu je nešto ljutito odbrusio, a on ga je samo ćutke odgurnuo u stranu i potom rukom da znak ostalima da se povuku. Pošto su ga kauboji poslušali, pohitao je za Vilenom koji je već gubio dah. Spazivši krajičkom oka da mu se približava i shvativši

da ne može pobeći, bandit je zastao da ga sačeka kao što se sačekuje neumitna sudbina. Stajao je kao ukopan i teško disao.

Holidej mu je prilazio držeći kolt u ruci.

– Stoj gde si, Vilene! – povikao je oštro. – I ne pokušavaj ništa!

Ovaj se prestravljeno osvrnuo oko sebe, a onda nešto malo niže na putu ugledao Šelvijeve kauboje koji su stajali jedan pored drugog, kao posmatrači u očekivanju interesantne predstave. Do šume i zaštite drveća trebalo mu je samo nekoliko metara, ali nije ni pokušao da beži. Strah mu je prosto zakovao noge za zemlju tako da nije mogao ni da se pomeri. Još uvek je držao revolver u ruci, ali je cev bila okrenuta ka zemlji. Nikada nije bio toliko uspaničen, bez nade i očajan.

– Ja... ja ništa nisam učinio, ništa od toga nije bila moja zamisao! – povikao je. – Reci to onim ludacima dole, Holideje! Ja nikoga nisam ubio, niti sam želeo da u tome uzmem učešća. Nisam kriv ni za šta.

– Ti si jedan običan smrdljivi lažov! – procedio je Tim Šelvi kroz stisnute zube, još čvršće stisnuvši dršku revolvera.

Strahujući da ljutiti kauboj ne izgubi srpljenje i ne uzme pravdu u svoje ruke, Dok glasno viknu – Baci revolver i digni ruke uvis, Vilene! Ako to brzo ne učiniš, neko od onih ljudi dole može te ustreliti kao psa– dodao je mnogo tiše. – Hajde, baci ga smesta!

Bandit za trenutak odmeri Šelvija u čijim očima je video samo mržnju i želju da ga ubije.

– Drži ih dalje od mene, Holideje! – procedio je bacajući oružje. – Predajem se tebi, a ne onim krvožednim psima.

– Pođi sa mnom – dobaci mu Dok kratko. – Hajde, niz padinu! – dodao je i krenuo za banditom još uvek držeći kolt u rukama.

No, tek što su napravili nekoliko koraka, Tim Šelvi se u dva skoka našao ispred Vilena i snažno ga tresnuo drškom revolvera. Bandit se zaneo jedva održavajući ravnotežu, a ovaj je ponovo zamahnuo...

Shvativši da mora da reaguje, Dok ga je munjevito zgrabio za obe mišice i odgurnuo nazad.

– Dobičeš ga kasnije, Šelvi, u redu? To sam ti već jednom rekao, kauboju – kazao je, a onda se okrenuo i blago pogurao bandita. – Koračaj, Vilene! – naredio je, a onda se za tren zaustavio začuvši prigušen topot kopita konja u trku.

Ironično se osmehnuo shvativši da Ris Men beži sa mesta obračuna kao poslednja kukavica.

VI

Ležeći na zemlji, Zek Vilen je pokušao da skupi snagu i podigne glavu, ali mu je to teško polazilo za rukom.

Sada bi dao sve na svetu da spase svoju kožu i makar pešice, zauvek ode od ovih ljudi koji mu nisu želeli ništa dobro.

– Tvoja banda je ubila dvojicu naših prijatelja – dobacio je Šelvi – i mi te smatramo odgovornim za to. Ne tiče nas se da li si ih ubio ti ili neko drugi, ali ti si onaj koji ćeš platiti za sve.

Rekavši to, kauboj ga je munuo vrhom čizme u leđa, a onda uzeo laso od jednog od svojih ljudi i počeo da pravi omču na kraju konopca. Za to vreme, Holidej je pokušavao da organizuje prikupljanje mrtvih tela među kojima je bio i leš debeljka koga je on pogodio sa dva hica.

– Vilen za sada može da pričeka, Time –dobacio je mirnim glasom, nastojeći da smiri napetu atmosferu koja se lako mogla pretvoriti u najsurovije nasilje.– Prvo bi trebalo da pokopamo poginule, a onda se pobrinemo za ranjenike. Ima nekih ljudi koji su ozbiljno povređeni pa treba videti kako da im se olakša. Posle toga bih hteo na nekoliko minuta da porazgovaram sa Vilenom u četiri oka. Ima nekih stvari koje bi želeo da saznam od njega, a kada se to završi, stavljam ti ga na raspolaganje. Ako hoćeš, formiraj svoj sopstveni sud, radi šta te je volja, samo... mislim da ni u čemu ne treba preterivati.

Šelvi je kratko klimnuo glavom i nastavio da pravi omču. U jednom trenutku, prezrivo je odmerio Vilena i dobacio glasom od koga je bandita podišla jeza – Daćemo ti dovoljno vremena da razmisliš šta si učinio mojim ljudima, posebno onoj jadnoj ženi, mister.

Bandit je očajnički zatresao glavom i u trenutku se učinilo da je izgubio moć govora. Micao je usnama i lice mu se grčilo od napora, ali nije uspevalo. Ipak, posle nekoliko minuta uspeo je da promuca – Ja... nikada nisam... nikada ti nisam ništa nažao učinio, Šelvi. Sve si pogrešno shvatio... Istina, jahao sam u Latimerovoj grupi, ali đavola... On me je plaćao pa sam morao da ga slušam. Radio sam sa stokom, obavljao poslove na ranču, a s vremena na vreme sa društvom odlazio u grad i pijančio. To priznajem, ali kunem ti se da nikada nisam učinio ništa zbog čega bi imao razloga da me ubiješ!

Šelvijeva čižma ponovo se zarila u njegove grudi i mali kauboj je nastavio bezbojnim glasom koji je banditu zvučao kao i smrtna presuda.

– Vilene, tamo pozadi leži nepomični Ben Stoker pogođen sa dva metka. On je došao ovamo u potrazi za tvojom smrdljivom kožom, nameravajući da se konačno naplati i vrati ti sve što si učinio njegovoj kćerci.

Čovek na zemlji je ponovo odmahnuo glavom i nekoliko kapljica krvi prsnulo je iz duboke posekotine na njegovom desnom obrazu.

– Ona... – promucao je izbezumljeno – ona me je molila da vodim ljubav sa njom! – izustio je kao bez daha,

našavši spasonosnu ideju koja bi ga možda mogla spasti.– Kunem se, sto mu gromova, svi dobro znate kakva je ona bila, divlja i temperamentna kao vatra! Dođavola, i neki od vaših ljudi su....

Zagrcnu se i izgubio dah jer ga je Šelvi ponovo udario vrhom čizme, a onda se osvrnuo oko sebe tražeći pogledom neku nisku granu. Ugledavši jednu, naredio je kaubojima da paze na Vilena, a on je prišao drvetu i prebacio konopac preko grane. Već pri prvom zamahu uspeo je da prebaci smotuljak preko račve i omča je avetinjski kliznula na drugu stranu, tačno do visine potrebne za vešanje. Miran, bezizraznog lica, poput čoveka koji obavlja važan posao, Šelvi je pričvratio drugi kraj konopca za stablo.

Naravno, Holudej ga je neprestano posmatrao, spreman da se umeša, ako bi Šelvi u nastupu gneva pokušao da obesi Vilena bez ikakve procedure. Ipak, shvatio je da je kauboj sada nešto smireniji i strpljiviji, pa je zaključio da se može posvetiti prikupljanju mrtvih.

Sa poprišta borbe doneta su tela dvojice kauboja i jednog debeljka u skupocenom odelu.

– To je Latimer – rekao je Šelvi.

– Glavni gazda? – upitao je Dok.

– Da. On je unajmio revolveraše i doveo Mena da ga brani. Imao je neki bedan ranč sa lošom zemljim, ali na uobičajenim godišnjim prodajama u gradu, uvek se pojavljivao sa dosta stoke. Uzimao je mnogo novca koji je uglavnim trošio na piće, žene, lumperajke i slične stvari. Znam da su dosta dugo kružile priče o tome da ljudi sa njegovog ranča u stvari kradu tuđu stoku koju posle prodaje kao svoju. No, nikakvih dokaza nije bilo i tako...

Dok je zapalio cigaru i žudno uvukao dim. U međuvremenu, Šelvijevi kauboji su prionuli na posao kako bi iskopali rake za poginule.

– Šta vas je navelo da ukrstite rogove sa Latimerovim ljudima, Time? – upitao je Dok mladog nadzornika sa ranča „Bar Najn".

Šelvi slegnu ramenima.

– Pa, ako baš hoćete, u početku nekog velikog razloga nije ni bilo. Jednoga dana smo se našli u gradu kada su ovi dojahali. Pošto smo svi bili pripiti malo smo se sporečkali i to je bilo dovoljno za početak. Sledeći put je došlo do tuče i tada smo skoro potpuno demolirali salun Reda Gartera. Posle te makljaže, Lomar je rekao da ćemo od tada piti samo kod „Slatke Lusi", dok će se Latimerovi ljudi držati Reda Gartera. To nam je odgovaralo i neko vreme sve je bilo u redu; nismo se sretali pa se tako nismo ni svađali. A onda se jednoga dana kćerka Bena Stokera vratila iz grada kući i jecajući ispričala da ju je Vilen presreo na putu i napastvovao. Naravno, poverovali smo u njenu priču, odmah se okupili i učinili

Latimeru „prijateljsku" posetu. Možete zamisliti šta se tamo dogodilo! Bilo je tuče, pucnjave kao na ratištu, a ja sam se vratio kući sa šeširom probijenim na dva mesta. Dvojica naših tada su ranjena, ali ni oni nisu bili bez povređenih. Posle toga, Ben je često obilazio Latimerov ranč i šetao po okolnim brdima nadajući se da će negde naići na Vilena. Nije imao sreće, ali je prlikom tih šetnji video na debeljkovom ranču neka naša goveda. Nismo imali pojma kako su grla tamo dospela, ali smo svi dobro znali stari nepisani zakon koji glasi: ako naiđeš na stoku koja ne pripada tebi, pravilo je da je vratiš njenom pravom gazdi. Latimer i njegovi ljudi nisu to učinili i stoga sam sklon da verujem kako su priče o krađi stoke sasvim istinite. No, ništa se nije moglo dokazati što nas je posebno razbesnelo. Sledio je onaj poslednji sukob u Kenon Kriku i... na kraju je došlo do ovoga.

– Do konačnog obračuna... – promrmlajo je Dok otpuhnuvši dim.

– Baš tako – složi se Šelvi klimnuvši glavom. – A sada, sve što možemo da uradimo je da pokopamo mrtve i posle toga obesimoVilena.

– Tu je još i Ris Men – dobaci Dok.

– I sa njim moramo da raščistimo račune.

Kauboj se trže.

– Da, izgleda da sam u ovoj gužvi sasvim zaboravio na njega. Gde je on sada, prokletnik? Niko ga nije video, a nema ga ni među mrtvima.

– Pobegao je.

Šelvi nabra obrve.

– Pobegao? Hm... spazio sam ga u najvećoj gužvi i to baš u trenutku kada se Latimer našao između nas. Da nije bilo toga, siguran sam da mi ne bi umakao. Ali... hoćete da kažete da je sasvim zbrisao sa bojišta i da je kompanjone ostavio na cedilu?

– Da, baš to. Projurio je pored mene kao oluja, Time. U prolazu smo izmenili nekoliko hitaca, ali pošto je zbog prašine vidljivost bila strašno slaba, uspeo je da promakne.

– Onda bi bilo najbolje da odmah pođemo za njim, Dok. Svaki trenutak može biti dragocen jer je to lukavi lisac koji će znati da zavara trag samo ako ga izgubimo iz vida. Uostalom, ovde nas ništa ne zadržava. Latimer je mrtav, sa Vilenom je svršeno, a ostatak bande je rasturen i više nikome neće činiti bilo kakvo zlo. Dakle, sačekaćemo da kauboji ovde završe i onda idemo – rekao je Šelvi i žurno se udaljio.

Dok je ponovo odmerio Vilena. Nije osećao sažaljenje prema tom čoveku i ako bi ga sada pokazao, to bi bilo samo lažno milosrđe za koje on nije imao smisla. Konačno, u svetu je postojala neka elementarana pravda i Vilen je dobio samo ono što je zaslužio.

Što se samog bandita tiče, on se ponašao kao prava kukavica, beskič-

menjak koji nema snage da snosi posledice svojih postupaka.

– Holideje, za ime božije! – cvileo je.– Pomozite mi, molim vas! Eto, priznajem da nisam bio fer, ali od svega toga za vas nije bilo nikakve štete. Ne želim da imam bilo kakvu vezu sa Latimerom niti sa ljudima iz njihovog društva. Sada jedino želim da dem odavde, da odem što dalje i nikada se više ne pomislim na ovo mesto!

– Hoćeš da pobegneš, ha?

– Da, to mi je jedini cilj – odvratio je bandit nešto tiše, neprestano se osvrćući. – Hoćete li mi pomoći?

– Bolje razmišljaj o nečem drugom – obrecnuo se Dok. – A sada bi bilo najbolje da mi kažeš šta planira Men?

Vilen nabra čelo i poče primetno da se trese.

– Šta želite da znate, Holideje? – promucao je tiho. – Reći ću sve što znam nadajući se da ću vas tako umilostiviti. Dakle, šta vas interesuje?

– Kao prvo, kuda se uputio?

Vilen snažno zagrize usnu.

– Do vraga, Holideje, to je nešto što ne mogu reći! Jednostavno ne znam! On i Latimer su se uvek držali zajedno, zajedno se dogovarali i donosili odluke. Sve je bilo u njihovim rukama i ni o čemu nisu razgovarali sa mnom niti sa nekim od ostalih. To je prava istina, mister.

– Dobro, dobro.... A on i Latimer su bili ortaci?

– Pa... tako bi se moglo reči. Latimer nas je unajmio za obavljanje kaubojskih poslova na ranču. Dobro, s vremena na vreme bi nam naredio da pokupimo poneko govedo koje nije imalo njegov žig, ali to bi bilo sve. Morali smo da radimo ono što su od nas tražili ili bi nas otpustili. A šta smo mogli, recite i sami, Holideje? Znate kakav je život...

Nijednom reči ni gestom Dok nije odgovorio na ovu bujicu reći. Vilen je, pak, mršteći se, obrisao znoj sa lica tiho jauknuvši kada je dodirnuo duboku posekotinu na čelu.

– Pa dobro, možda nikada niste morali niti hteli da uradite nešto loše i zbog toga se sigurno dobro osećate. No, isto tako morate znati da svi ljudi nisu isti i da, recimo ja, nisam ono što ste vi. Zato imajte milosti i pružite mi šansu! Ako me ne spasete iz ovog pakla, ove hulje će me sigurno obesiti!

Dok je izvadio cigaru iz tabakere i odgriženi vrh bacio na zemlju. Videvši pohlepni Vilenov pogled, dobacio je i njemu jednu. Onda je kresnuo palidrvce i malo se približio Vilenu kako bi se ovaj poslužio vatrom. Tom prilikom je primakao dršku svog kolta banditovoj ruci i zapazio kako mu je pogled skliznuo sa plamička do samog opasača. No, kada je ovaj ispružio ruku kako bi se dočepao revolvera, Dok je hitro podigao koleno i udario ga u vrh brade.

– Ne, Holideje, nisam hteo...

– Znam da nisi hteo, Vilene, ali samo zato što ti ja nisam dozvolio da učiniš ono što nisi hteo.

– Ja....

– Da li ste završili sa njim, Holideje? – upitao je Šelvi.

– Ostavi ga još malo, molim te.

– Dobro, dobro – složio se mladić nestrpljivo. – Momci ionako nisu završili. Samo ga ne slušajte kako priča da je nedužni anđelčić, Holideje. Taj itekako zna da pali tuđe kuće, puca ljudima u leđa, napastvuje mlade žene i još ko zna šta drugo! Mister – dodao je mladić uzbuđeno i lica crvenog od besa se okrenuo prema Vilenu – tvoj trag zaudara takvim nečoveštvom da ga treba pokopati duboko u zemlju zajedno sa onim ko ga širi, ili će za kratko vreme na njega zaudarati cela ova teritorija!

Banditovo lice bilo je bledo, a ruke vidljivo podrhtavale. Sedeo je bespomoćno na zemlji podsećajući na skrhanog čoveka koji bezvoljno čeka smrtnu presudu.

Šelvi se okrete prema Doku.

– Juče popodne primetili smo kako dolaze iz pravca Klejtonove kolibe. Otišli smo tamo i zatekli pravo zgarište. Ipak, rešili smo da sledimo tragove i tako.... Jahali smo celu noć i ujutro naišli na zasedu. Prava sreća što smo ih preduhitrili, mister Holideje.

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– Dugujem vam veliku zahvalnost, Time. I vama i vašim ljudima. Nadam se da ću vam to jednoga dana vratiti – dodao je, a onda se okrenuo prema Vilenu. – Dakle, Latimer i Men su hteli moju glavu, zar ne?

Ovaj se neprijatno promeškolji, a zatim jedva primetno klimnu glavom.

– Da, mada moram da kažem da to Latimeru baš i nije bilo posebno važno. Men je bio mnogo više zagrejan jer je hteo da raščistite međusobne račune. Što se tiče debelog, njemu je bilo najvažnije da se dočepa one stare lude Klejtona. A Men... taj uobraženko nam je rekao da vas sačekamo ovde i smaknemo čim naiđete.

– Aha... Misliš da je on otišao za starim i njegovom sinovicom?

– Verujem da jeste. U pitanju je velika suma dolara, možda hiljade dolara. To je gomila novca i Men neće propustiti priliku da zgrabi sve što može. Do vraga – promrmlja Vilen zagrizavši usnu – pošto sam vam sve rekao ne skrivajući ni najmanju sitnicu, morate mi pružiti bar neku šansu.

– Šansu za šta? – dobacio je Tim Šelvi.

– Pa šansu da se izvučem. Ako ćemo pravo, nisam uradio ništa tako loše da bi me morali obesiti.

– Ja sam ubijao i zbog mnogo sitnijih razloga – rekao je mladić mirno, a Dok je po njegovom glasu i izrazu lica shvatio da je njegovog prvobitnog gneva nestalo i da sada razmišlja mnogo smirenije i razložnije. Isto

tako, znao je da ne treba da mu daje nikakve savete u vezi Vilena, ubeđen da će hrabri nadzornik sa ranča „Bar Najn" doneti pravilnu odluku.

Zato se osmehnuo, uzjahao Miga i rukom dodirnuo obod šešira.

– Šta, vi idete?– upita Šelvi začuđeno. – Zar nećemo krenuti svi zajedno?

– Hvala ti na pomoći, momče, ali mislim da bi bilo najbolje kada bi obračun sa Risom Menom prepustio meni. Pošto sam malo bolje razmislio, shvatio sam da će biti najpametnije da naš račun likvidiramo sami.

Šelvi ga je nekoliko trenutaka zamišljeno posmatrao, a onda lagano klumnuo glavom.

– Da, mislim da ste u pravu, Holideje. Da sam na vašem mestu postupio bih isto. Ovaj... ako nije indiskretno, pitao bih vas još nešto.

– Samo reci, prijatelju.

– Da se možda niste zagledali u Klejtonovu sinovicu?

Dok odmahnu glavom. Taj pokret je bio odlučan i ubedljiv za svakog drugog, ali ne iza njega samog. Istinu govoreći, ni sam nije bio načisto da li ga za Klejtonom vuče čista želja za avanturom ili pak interesovanje za Hanu. No, odgovor na to sačuvao je samo za sebe.

– Ne, nešto drugo je u pitanju – odvratio je kratko.– Ne volim neraščišćene račune i ti je ono najvažnije. Znam samo da je Men negde ispred mene, a sve dotle dok se obojica budemo kretali pod istom kapom nebeskom, među nama nikada neće biti mira jer će uvek postojati opasnost sukoba. Zato bi bilo najbolje da se pogledamo oči u oči i jednog zauvek raspravimo stvar. U redu?

– Da, potpuno vas razumem, mister Holideje. Samo se dobro pripazite. Možda Men nije tako brz na revolveru kao što se priča, ali svojim očima sam video da je vraški samouveren što obično nije bez razloga.

– Možda – odvratio je Dok kratko i okrenuo konja prema putu. – U svakom slučaju, hvala ti na upozorenju – dodao je i krenuo uz padinu.

Posle nekog vremena zastao je i radoznalo se okrenuo.

Ugledao je Šelvija i njegove ljude koji su stajali oko unezverenog Vilena i tiho žagorili. Onda je mladi nadzornik rekao da suđenje počinje i da svako može izneti ono što zamera čoveku koji je stajao pred njima.

– Pa, dobro, ja ću početi – rekao je videći da se kauboji snebivaju.– Dakle, Vilen je u prošlosti svojim stavom i svojim postupcima pokazao da mrzi svakog čoveka koji ima ljudskog dostojanstva i hrabrosti. I da je za to imao prilike, on bi svakog takvog čoveka, uključujući i nas, ubio bez oklevanja.

– Ne! – zavapio je Zek Vilen. – Nisam ja uopšte takav, Šelvi, ne bih tako postupio ni prema kome!

– Zaveži, druškane! – odbrusio je Šelvi i pogledao svakog od svojih

prijatelja pojedinačno.– Kao što rekoh, Vilen bi svakoga od nas ubio bez milosti. Sem toga, on bi radio za svakog prokletog nevaljalca i hulju koji bi mu platio i ne bi postavljao pitanja da li je to što radi dobro ili ne. Kako ja vidim ovu stvar, ako se izvuče odavde zdrav i čitav, brzo će se povezati sa nekim ko je isti kao on i napraviće nam mnogo neprilika i nevolja. Moje mišljenje je da ga u tome treba sprečiti kako ne bi postao uzrok ničijeg zla.

Dok je zapazio da su neki kauboji pomalo zbunjeni. Iskreno rečeno, ni on sam nije pretpostavljao šta mladić ima na umu.

– Mogli bismo ga obesiti ovde na licu mesta – nastavio je Šelvi istim tonom.– Niko nam ne bi ništa zamerio jer smrt takvog podlaca ne bi bila nikakav gubitak za društvo. Istina, verovatno bi jedino Lomar nešto protestovao kada se ima u vidu da nismo neposredno dokazali Vilenivu krivicu, odnosno, nismo ga uhvatili na delu. Prema tome, možda ipak ne bi trebalo da ga obesimo.

– Šta to imaš na umu, Time? – upita jedan od kauboja.

Tim Šelvi je izvukao revolver i pokazao njime na Vilena.

– On puca desnom rukom, zar ne? – kazao je ne obraćajući se nikome posebno. Dok je čuo kako je neko odgovorio potvrdno pa je Šelvi prislonio cev revolvera na Vilenov vrat.

– Stavi ruku na panj, mustro!

Čovek je prestravljeno zinuo.

Šelvi je ponovio zapovedničkim glasom – Stavi ruku na panj inače ti ne gine konopac!

Bandit je preklinjući pogledao ljude koji su stajali iza njega. No, njihova lica bila su bezizražajna i nema. Onda ga je jedan od kauboja zgrabio za ruku i pritisnuo je na stablo drveta.

Tim Šelvi je spustio pištolj i lagano nanišano.

Odjeknuo je hitac i Vilen je samrtnički kriknuo.

– U redu, sada ga pustite – naredio je Šelvi, hladno posmatrajući bandita koji je užasnutim pogledom buljio u svoju unakaženu ruku.

– Sada možeš da odeš Vilene – dobacio je. – Budi srećan što si sačuvao glavu na ramenima. Ali ako se ikada vratiš u ovak kraj, znaj da te čeka konopac! A sada se gubi!

Teturajući se, Vilen je prišao konju i levom rukom se uhvatio za jabuku sedla. Posle dva neuspela pokušaja, uspeo je da uzjaše i levom rukom dohvati vođice. Lica zgrčenog od bola zurio je u svoju desnu ruku koja je krvarila.

Zatim je okrenuo konja, s mržnjom odmerio Tima Šelvija,a onda se udaljio prema prolazu između dve stene uputivši se prema severu. .

Zaista savršena kazna, zaključi Dok i pljesnuo Miga šakom po vratu. Verna životinja ga je razumela i odmah nastavila uz padinu. Treba po-

žuriti, pomislio je, siguran da će se tamo negde u divljini naći lice u lice sa Risom Menom.

* * *

Treba još jednom sve razmotriti, zaključio je Men sumorno.

Pri njegovom prvom susretu sa Aldom Latimerom, pažljivo je procenio debeljka što je uvek radio kada je u pitanju novo poznanstvo od većeg značaja ili neka osoba sa kojom bi mogao imati zajedničke poslove. No, sebi je mogao da kaže da se u pogledu Latimera uopšte nije prevario, ali.... to sada nije bilo važno pošto je Aldo bio mrtav.

Zaustavio je konja u senci granatog pamukovog drveta i pažljivo osmotrio put koji se pružao pred njim. Bilo mu je zaista čudno što su stari Klejton i devojka za tako kratko vreme uspeli da pređu toliki put. Iako je jahao dosta brzo još ih nije ugledao na vidiku, mada je na prašnjavom putu koji se protezao pored obale presušenog potoka, trag njihovih kola bio prilično svež. Zaključio je da će za sledeća dva do tri sata rastojanje između njih biti sasvim smanjeno i da će ih stići.

Glasno je uzdahnuo i pogledao iza sebe. Iako ga niko nije pratio on je znao, instinktivno je osećao da je Holidej negde iza njega i da će svakako doći. Nije bio nešto posebno zabrinut ili neraspoložen. Naprotiv, moglo bi se reći da je sa interesovanjem očekivao taj obračun. Bio je siguran da je superioran i jedva čekao trenutak kada će na Holideja poslati smrtonosni metak.

Po njegovom mišljenju, dakle, položaj u kome se nalazio bio je kristalno jasan. Klejton i devojka nalazili su se ispred njega i hitali ka Parson Folsu. Predstavnik železničke kompanije verovatno se već nalazio u gradu ili je bio na putu da se nađe sa njima. Potpisivanje ugovora i prodaja imovine biće sasvim prosta i jednostavna transakcija, a posle toga Klejton i njegova sinovica primiće poprilično sumu novca. Kada se sve završi neće biti problema da on taj novac oduzme od njih. Trebalo je sačekati da se ceo posao obavi i onda stupiti u akciju. Nikako pre toga, rekao je sam sebi i ponovo se osmehnuo.

To je značilo da je trebalo biti strpljiv, strpljiviji nego ikada do sada. Dok je o tome razmišljao, Men nije mogao da smisli bilji način da bude strpljiv nego da čeka svoj čas u društvu Dika Klejtona i njegove divne sinovice. Pomislivši na nju, grlo mu se steglo, a srce počelo uzbuđeno da kuca. Pored toga što je bila lepa, devojka je pokazala da je pametna, hrabra i neustrašiva, što ga je naročito privlačilo.

Pošto je još jednom bacio pogled na put kojim je došao, poterao je konja iz hladovine nagnavši ga u trk, znajući koliko je važno da ga stalno napreduje istim tempom. Vreme je pro-

lazilo bez ikakvih događaja, a put je bio prilično jednoličan. Negde u rano popodne zadovoljno je pljesnuo rukama pročitavši iz traga da za Klejtonovima zaostaje samo oko sat vremena. Digao je pogled prema suncu i po visini užarene kugle procenio da će ih stići pre sunčevog zalaska.

Posle nekoliko trenutaka zaustavio se na jednom uzvišenju odakle je mogao da prati pravac kojim su se kola do tada kretala, ali, na udaljensti od oko pola milje taj trag se odjednom gubio.

Sada je morao da se napregne i pažljivo osmotri svaki delić. I zaista, uskoro je ugledao nejasnu siluetu jednih kola zavučenih u šumicu gustog i niskog rastinja, sa očiglednom namerom da, skrivena tamo, izmaknu pogledu radoznalog tragača. Kratko se osmehnuo, izvadio revolver i poterao konja u lagani hod. Kada je stigao na vrh malenog stepenastog prevoja, zastao je i osvrnuo se oko sebe.

U preriji je vladala potpuna tišina, nije se čuo nikakav šum niti se zapažao bilo kakav pokret. Čekao je tako pun minut, a onda povikao.

– Klejtone, to sam ja, Ris Men! Ne želim da vam učinim nikakvo zlo već da vam pomognem.

Nikakvog odgovora niti pokreta. No, to nije pokolebalo lukavog Mena.

– Latimer je mrtav i njegova banda je likvidirana – nastavio je. – Konačno sam shvatio koliko su grešili, naročito prema vama i vašoj bratanici. Sada mi je jasno da ste od početka bili u pravu. Zato sam došao da pomognem da bez problema završite posao i ispunite sve vaše želje – dodao je, gurnuo šešir na potiljak i bacio revolver na čistinu. Podigao je zatim ruku uvis i skinuo sa nje krvavu maramu kojom je bila zavijena.

– Po ovome vidite da je bilo okršaja, Klejtone. Ja sam izgubio jedan revolver, a mnogi ljudi su izgubili život. Bio je to glup i nepotreban sukob i meni je drago što sam iz svega uspeo da se izvučem. Verujte, samo sam ispunjavao želje čoveka koji me je unajmio, a koji mi je prikazao situaciju u potpuno lažnom svetlu.

Men je zaćutao i nakrivio glavu kao da nešto osluškuje. Ali iza kamenja i stene oko njega nije se čuo nikakav šum niti glas. Neko vreme se premišljao, a onda još jednom ponovio sve što je rekao nastojeći da prikaže sebe u što boljem svetlu.

– Evo, sada sam tu i pomoći ću vam da se domognete Parson Folsa i tako vam nadoknadim sve nevolje koje je vama i vašoj porodici priredio onaj podli Latimer – završio je Men i pokušao da sjaše. Tada je stari Klejton isturio svoju staru pušku kroz šiblje i oštro doviknuo – Stoj gde si, Mene! Da se nisi maknuo!

Revolveraš se nije pomerio pustivši da mu uzde ispadnu uz ruku. Trenutak kasnije, čuo je neko kretanje malo niže na putu i ugledao Hanu

Klejton kako izviruje iza jedne velike stene. Devojka se zatim popela na bočno uzvišenje i pažljivo osmotrila preriju ispred sebe. Sišavši na put, prišla mu je bliže i zaustavila se pored Menovog konja. On je skinuo šešir i pozdravio je klimanjem glave.

– Kao što vidite, sam sam.

– Možda jesi sam, Mene, ali to mi još uvek ništa ne dokazuje – dobacio je stari Klejton resko.– Bio si Latimerov čovek, a možda još uvek primaš novac od njega. I ko zna, možda taj podlac nije mrtav. Ti si ispričao priču, ali ja kao da je nisam čuo. I reci mi još nešto. Zašto bi nam bila potrebna tvoja pomoć kada se nalazimo na dan hoda od Parson Folsa i kada te ja imam na nišanu ove moje stare puške?

Ris Men podiže obrvu.

– Bilo je mnogo priče o nekom poslu koji treba da zaključite, Klejtone. Većina Latimerovih ljudi ne bi štedela truda da stavi prste na toliku lovu. Sada, kada je debeli mrtav, šta ih sprečava da pođu za vama i tako vam zapapre da se nikada ne povratite. Na vašem mestu ja bih se, pre svega, pobrinuo za bezbednost svoje bratanice.

Dik Klejton je konačno izašao iz zaklona i stao ispred žbunja. Izgledao je umorno i jadno. Samo su mu oči sjale kao žeravice goreći ljutinom i nepokolebljivom odlučnošću.

– Iako sam star, mogu sam da se suprotstavim nitkovima i odbranim ovu devojku. Što se tiče ostatka tvoje priče, zaista ne znam da li da ti verujem. Suviše si mutan i problematičan, a ja suviše iskusan i obazriv. Možeš li nekako da dokažeš to što si srekao, mister?

Men pokaza na svoju okrvavljenu podlakticu.

– Evo... Latimer je to učinio, Klejtone.

– Da, ali... Ko će to da potvrdi?

– Niko... – promrmljao je Men, ispružio ruku, dohvatio vođice i konja okrenuo bokom prema Klejtonu. – Žao mi je što nisam uspeo da uverim vašeg strica u svoje dobre namere, mis Klejton – rekao je pogledavši devojku pravo u oči.– No, to je njegov izbor i neka vam tako bude. Samo.... dozvolite mi da vam u tom slučaju dam nekoliko saveta. Prvi bi bio da se odmah udaljite odavde – kazao je, a onda se okrenuo prema starom. – Hoćete li mi dobaciti moj revolver, mister?

Stari je hitro stavio pušku pod mišku, podigao revolver i veštim pokretom iz magacina Menovog revolvera ispraznio svih šest metaka.

– Evo ti tvog pištolja i gubi se! Čoveče, zahvali Bogu što si ostao živ jer ubuduće ne mora biti tako. Zato se drži što dalje od nas, razumeš li?

Revolveraš se i dalje držao svoje lukavo smišljene zamisli.

– Ako vam budem potreban znajte da ćete me naći u Parson Folsu –

odvratio je mirno, lagano mamuznuo konja i krenuo.

Nije prešao ni dvadesetak metara, a Hana je žurno prišla starom.

– Šta ako je bio iskren i govorio istinu? Šta ako su oni drugi ljudi iz Latimerove bande negde u blizini? Šta ćemo onda?

– Onda će nekolicina njih zažaliti što su ikada došli na pomisao da pođu za nama, devojčice. I ništa ne brini dok je sa tobom tvoj stari stric. A što se Menove iskrenosti tiče... na to ne bih trošio reči. Lukav je i prepreden, stoga tvrdim da je došao k nama za svoj račun.

– Ali on je ranjen – zavapi devojka krajičkom oka posmatrajući kako se jahač lagano udaljava.

– Tačno je, ali... Tek to mi je sumnjivo. Koliko znam Alda Latimera, on nije od onih ljudi koji imaju petlju da se sa nekim sukobe, a onda ga sutra bez straha pogledaju u oči. Ali on laže. Možda se nadao da ću poverovati i postati neoprezan, a on će sačekati pogodan trenutak i savladati me. Hm... tako nešto mu neće poći za rukom sa starim Dikom Klejtonom!

Rekavši to, stari se vratio nazad u žbunje, sišavši do mesta gde je nisko oborene glave stajao jedan ispregnut konj i spavao „na nogama". Nešto ljutito gunđajući, potapšao je životinju po sapima i vratio se do svoje sinovice.

– Možeš slobodno da zapališ vatru, devojčice – dobacio je. – I nije mi važno da li će neko videti dim ili ne. Men već zna gde se nalazimo, a možda je to slučaj i sa ostalima. Daćemo im putokaz kako da lakše nađu naš logor, ali kada se pojave... mi nećemo biti u njemu!

– Šta imaš na umu, striče? – zapitala je devojka.

– Nameravam da ova kola odvučem dalje odavde, devojko. A neće biti toliko teško gurati ih nizbrdo. U svakom slučaju, neće biti potrebno da ih vučem daleko. Onda ću tamo odvesti i konja i ostaviti ga da se odmara celu noć. Mesto je mnogo bolje i zaklonitije. Kada svane, teraću bez milosti do Parson Folsa makar nas to oboje koštalo života!

Hana je samo klimnula glavom i stavila drva na vatru. Posle nekih sat vremena njih dvoje su večerali u tišini, zamišljeni i ćutljivi zbog neizvesne sutrašnjice.

* * *

Zek Vilen je sipao nešto soli na svoju teško povređenu, razmrskanu šaku a zatim je zavio komadom starog izrezanog ćebeta. Posle toga je napojio konja i s teškom mukom se popeo u sedlo. Trpeo je strahovit bol, znoj mu se slivao niz lice, a povremeno ga je hvatala drhtavica.

Ipak, neprestano je mislio na to da se negde ispred njega nalazi Ris Men. Morao je da ga nađe i kaže mu

šta se desilo. S jedne strane ga je strahovito mrzeo jer je napustio nesto sukoba dok je, sa druge, morao da prizna kako je postupio prilično razumno i sačuvao svoju kožu.

Osećao se strahovito usamljen i u očajanju se osvrtao oko sebe plašeći se da bi svakog časa pred njim mogao da izroni Dok Holidej i potpuno ga dokrajči.

Crvena kugla sunca zašla je za horizont i sa dolaskom sumraka postalo je svežije i prijatnije. Uskoro se Zek udaljio od potoka i pošao tragom Klejtonovih kola. Poskakivanje konja pod njim pričinjavalo mu je ogroman bol i on se s krajnjim naporom uzdržavao da ne zaurla iz sveg glasa. Vreme je prolazilo i noć se spustila na kraj. Prethodno je uočio maleni, ravan proplanak okružen sitnim stenama i žbunjem na jednoj, i nekoliko pamukovih stabala na drugoj strani. Pošao je prema tom mestu nameravajući da sjaše, a onda – gotovo naleteo na Risa Mena.

– Oh, koliko mi je drago što vas vidim, mister – uzviknuo je.

Ris Men ustuknu. Iskusan revolveraš kao on odmah je uočio iscepano Zekovo odelo, praznu futrolu za oružje, krvavu desnu ruku u improvizovanom zavoju i lice izobličeno od bola.

– Iznenađen sam što te vidim – rekao je kratko.

Vilen je uzdrhtao.

– Ona Šelvijeva družina nas je dobro protresla. Latimer je mrtav, ali i svi ostali. Preostali smo samo vi i ja.

– A šta je sa Holidejem?

– Ne znam tačno. Kada sam ga poslednji put video odjahao je sam, za svoj račun. Pretpostavljam da jaše za mnom i da mu nisam mnogo odmakao. Inače, vidite šta su mi oni Šelvijevi uradili... – počeo je da priča, istovremeno odmotavajući zavoj.

Pokazao je Menu svoju unakaženu ruku i u nekoliko rečenica ispričao šta mu se desilo. Na kraju je poniznim glasim zamolio revolveraša da mu se pridruži, bolje reči, da radi za njega. Kada je završio, saželjenje ili pak ohrabrenje koje je očekivao nije stiglo. Naime, Ris Men ga je ćutke posmatrao i sav njegov odgovor bio je sažet u hladnom klimanju glavom.

Shvativši njegovo držanje kao prihvatanje predloga, Zek je sinuo.

– Vi i ja ćemo ih srediti, zar ne, mistér? A kako bi bilo da onu Klejtonovu devojčicu povedemo sa sobom?

– Videćemo – procedio je revolveraš, a zatim se okrenuo i pogledao niz put kojim je došao.– Jesi li sposoban da jašeš, Vilene?

– Da jašem? A kuda, mister Mene?

– Pa malo dalje, tamo gde su se Klejton i njegova bratanica ulogorili. Tačno znam gde je jer sam ih maločas pronašao. No, stari je bio na oprezu i nisam mu mogao ništa. Za-

ključio sam da nema smisla rizikovati i da će biti bolje pričekati do jutra pre nego što pokušam ponovo. Ali, pošto smo tu nas dvojica, čekanje je nepotrebno.

Vilen prisloni ranjenu ruku na grudi.

– Ne znam ni sam da li sam sposoban da se nosim ja jednom vraški borbenom ženom... – promrmljao je.– Možda bi bilo bolje da sačekamo do jutra.

– Ne. Vreme brzo prolazi i ne znamo šta se sve može desiti. Recimo, Klejton bi mogao noćas da pobegne i stigne do Parson Folsa. Kada sam maločas bio tamo u logoru je gorela vatra, ali sada mislim da tu vatru održavaju samo da bi me zavarali. Hm... stari je lukav i slutim da se sklonio malo dalje. Zato ćemo jahati lagano i otvoriti četvoro očiju. Dakle, kada ugledaš mis Klejton, ti kreni na nju. Nije potrebno da je u potpunosti onesposobiš već samo da je zavaraš kako mi ne bi smetala.

Zek Vilen je jedva primetno uzdahnuo i obrisao lice orošeno znojem. Imao je poverenje u Mena i verovao je da revolveraš zna šta radi. U svakom slučaju, on ga je primio u svoje društvo pa nije mogao dozvoliti da mu šansa isklizne iz ruku.

Ubrzo su krenuli; išli su oprezno pazeći na svaki korak. Minuti su prolazili i uskoro su stigli do logorske vatre koja je jasno gorela.

– Pođi pravo kroz ovu šumicu– naredi Men Vilenu. – Vidiš trag koji je ostavio točak? Hm, izgleda da je stari sam vukao kola kako bi poštedeo konja i našao bolji zaklon. Hajde...

Vilen je pažljivo osmotrio tragove na tlu.

– Pa, vi ste bili u pravu, mister. Taj stari je zaista vukao kola... – osvrnuo se oko sebe i odjednom se prisetio da je nenaoružan. – Čujte, mister Mene, onaj matori jarac ima svoju puščetinu, a devojka nije nimalo nežna kada dođe do upotrebe biča. To sam već osetio na svojoj koži i zato ne bih da idem ovako goloruk. Da imam oružje ne bih se ustezao, ali ovako...

– Hajde, kreći napred – naredio je Men. – Kada dođeš do kraja traga dobro osmotri teren. Klejton će sigurno biti ušančen na nekom pogodnom mestu gde je zaštita stena i žbunja najbolja. Ti samo prođi napred jer će negde pozadi sigurno biti Hana Klejton. Kada im zađeš iza leđa, onda znaš šta valja raditi.

Vilen se namršti.. Duboka tišina koja je vladala okolo nije mu se ni najmanje dopadala jer je svaki šum bio čujan, a lomljenje i najmanje grančice odjekivalo kao pucanj biča. Osim toga, mesečina je bila slaba, bledunjava, jedva dovoljna da se predmeti u neposrednoj blizini vide kao nejasne siluete.

Zek Vilen je poveo svoga konja uzanim kolskim tragom. Trebalo mu je skoro pola časa da stigne do kraja

dugačke padine gde se trag kola skoro gubio. Hteo je da nastavi dalje kada je neposredno ispred sebe ugledao grupu stena, a iza njih šumarak gustog žbunja u kome su se lako mogli sakriti kola, konj i dvoje begunaca.

Obrisao je znoj sa čela i uzdahnuo; svakog trenutka bio je sve nervozniji i trzao se pri najmanjem šumu izazvanim lakim povetarcem. No, najgore od svega bilo je odsustvo Risa Mena koga nije video već najmanje deset minuta.

No, uprkos osećanju straha u njemu je preovladala poslušnost, pa je nastavio dalje. Kada je stigao na nekih tridesetak metara iza gomile stena i žbunja, ponovo je ugledao svog novog gazdu. Zadovoljno se osmehnuo ugledavši ga kako jaše punom brzinom da bi trenutak kasnije u trku projurio pored stene. Hteo je da podigne ruku i time mu skrene pažnju, a onda je shvatio da se Men uputio pravo prema njemu. Kada je prišao bliže video je da se visoki revolveraš zlobno smeška i u trenutku ga je obuzeo osećaj neprijatnosti koji nije mogao da odagna. Onda se sa njegovih podnandulih usana oteo stravičan krik, a istog momenta iz cevi kolta suknuo je plamen i obasjao je zgranuto Vilenovo lice kao i ceo proplanak osvetljen bledunjavom mesečinom. Pucanj se prolomio kroz noć i tane iz Menovog pištolja zario se u Vilenove grudi. Od udara taneta ostao je nekoliko sekundi prikovan za drvo, a zatim je sledio drugi metak koji ga je pogodio pravo u srce. Pokušao je da udahne vazduh, a onda isprekidano zakrkljao i bez glasa se sručio na zemlju.

Kada mu je visoki revolvraš prišao, ležao je nepomično i bez pokreta.

VIII

Jedini šum koji se posle toga čuo bilo je trupkanje čizama Dika Klejtona na tvrdom kamenitom tlu. Men ga je video kada je izašao iz svog zaklona iza stena i krenuo prema njemu. Na početku mu je korak bio pomalo nesiguran i sumnjičav, ali onda je nastavio žustrim, energičnim korakom. Naravno, nije ispuštao pušku iz ruku i dalje je držeći u visini revolveraševih grudi.

Men nije obraćao pažnju na to već se okrenu na drugu stranu odakle je, smrknuta i puna brižnih misli, dolazila Hana Klejton.

Kada su oboje prišli sasvim blizu, on rece.

– Zapazio sam kada je Vilen došao i krenuo sam za njim. Vidite, išao je tragom kola i smerao da.... Uostalom, ne znamo šta je smerao, ali sigurno nije bilo ništa dobro čim se prikradao pod okriljem mraka.

– Pa, to je sigurno istina – složi se stari. – Ovoga puta postupili ste ispravno, mister.

Hana ga je pažljivo posmatrala kao da ga vidi prvi put. Na osnovu ranijih iskustava bila je ubeđena da od Mena može očekivati samo najgore. Sada, kada ju je spasao od Vilena bila je spremna da to mišljenje donekle izmeni, bez obzira što mu stric i dalje nije verovao.

– Kako se osećate, mister Mene? Da li ste dobro? – pitala je.

Revolveraš klimnu glavom.

– Da, dobro sam, mis Klejton. Zadržaću se ovde samo toliko da sahranim ovu jadnu ludu, a onda ću nastaviti svojim putem. Ali vam savetujem da budete oprezni. Ako je Vilenu uspelo da sledi vaš trag i stigne dovde, onda nije isključeno da su to uspeli i drugi, što bi vam poprilično otežalao položaj. Moglo bi se desiti da noćas budete u najvećoj mogućoj opasnosti, mis. Na vašem mestu ja ne bih ostao ovde gde bi vas neki eventualni gonioci mogli potražiti.

Dik Klejton ga je još uvek ćutke odmeravao.

– Nema potrebe da sahranjujete Vilena – dobacio je.– Lešinari će se već postarati da od njega ostanu samo bele kosti.

Hana s namršti. I taman kada je htela da se okrene i opomene strica zbog grubosti, začula je Menovo prigušeno cerekanje.

– Moram priznati da ste puni bodlji, Klejtone, ali, čini mi se da nemam prava da vas osuđujem. U zemlji kao što je ova ne treba biti suviše blagonaklon i prijateljki raspoložen prema bilo kome. Meni je drago što sam mogao da vam pomognem i za to ne tražim nikakvu zahvalnost. Možda će se stvari promeniti kada završite posao i kada više ne budete imali potrebe da budete sumnjičavi. Možda ćemo se tada ponovo sresti i ja sam siguran da ćete u drugim okolnostima biti sasvim drugačiji.

Menov pogled je ponovo prešao na Hanu i devojka je planula rumenilom. Na iznenađenje oba muškarca, a i sebe same, odjednom je rekla – Ne morate ići, mister Mene. U kolima imam kutiju sa lekovima i zavojima. Dopustite da vam očistim i previjem ruku. To je najmanje što možemo da učinimo za vas i na neki način vam se odužimo.

Dik Klejton se zgranuto okrenuo prema njoj i ljutito zabrundao.

– Sto mu gromova, devojčice, ko je od nas dvoje ovde...

– Striče, Dik, prestani da vičeš i prestani već jednom da budeš takav neverni Toma. Posle svega što se desilo moraš priznati da je mister Men naš prijatelj i da je na našoj strani. Zašto bi nas inače branio i zašto bi ubio Zeka Vilena koji je do nedavno bio njegov pajtaš?

Men je ispod oka posmatrao kako se stari farmer premišlja, ali činjenica da nije odmah reagovao govorila je da se i sam koleba. Zato se promeškoljio u sedlu kao da mu je

neprijatno to što čuje i blago se nasmešio.

– Mojoj ruci bi godilo da se za nju pobrine neka pažljiva i nežna osoba – kazao je.– Ali vašu ponudu mogu prihvatiti samo ako se sa njom složi i vaš stric. U najboljem slučaju, pretrpeću još nešto bola do Parson Folsa.

– Ali ja želim bar malo da vam uzvratim za ono što ste učinili, Mister – rekla je devojka samouvereno i prošla pored strica ne obraćajući pašnju na njegovo negodovanje.

Dik Klejton je još uvek stajao u mestu i zamišljeno se zagledao u Mena koji je protumačio devojčin gest kao pobedu i ćutke sjahao sa konja. No, čim je nogom dodirnuo zemlju, stari mu je uperio pušku u grudi.

– U redu, Mene – najzad je progunđao Dik Klejton – neka vam previje ranu. Toliko možemo da učinimo za vas. Ali dok to bude radila vaš će revolver biti kod mene.

– U redu. A ako nas neko napadne?

– U tom slučaju ćemo se snaći – procedi stari kroz zube i nastavi da posmatra revolveraša.– Znate, mister, suviše sam blizu cilja da bih smeo dozvoliti luksuz i nekome pokloniti poverenje.

Men je klimnuo glavom i predao starom ceo opasač. Zatim su lagano otišli do logora. Tamo je Hana već čekala sa vodom i zavojima.

– Oh, ne izgleda loše, mister Mene – rekla je osmotrivši ranu. – Za sada nema nikakvih znakova infekcije. Nego, kako se desilo da ste ranjeni?

– Latimerivo delo – odvratio je puštajući da mu Hana previje ranu.

– Zahvalan sam, mis – kazao je i pažljivo se obazreo oko sebe. Ugledavši konja koji je još uvek spavao, on dodade. – Premor, zar ne?

– Tako nekako – progunđa Dik Klejton zabrinuto. – Izgleda da smo juče preterali.

– Da, da.... verujem vam. Konj je očigledno vrlo umoran i sa njim nećete daleko stići. Ako želite, mogu vam dati svog konja, Klejtone. Možda će se u prvo vreme opirati, ali kada se malo navikne, vući će kao pravi tovarni konj. Vi i vaša bratanica možete poći dalje, a ja ću malo pričekati da vam štitim odstupnicu za slučaj da vas neko prati.

Dik Klejton ga upitno pogleda.

– I vi biste to učinili? – upitao je u čudu.

– Zašto da ne? Vreme prolazi i vama i meni. Što pre stignete do Parson Folsa, to ćete pre završiti posao i ja ću vam se moći pridružiti i uživati u vašem društvu. Dakle, slobodno nastavite put.

Devojčino lice sinu.

– Striče Dik, zašto da ne? Moraš priznati da je ponuda veoma velikodušna. Ja mislim da je ne možemo odbiti!

– Ne znam šta da ti kažem, devojčice – odvrati stari neodlučno sležući ramenima. – Ponuda jeste velikodušna i, što je za mene najvažnije, zvuči razumno. Dakle, treba je prihvatiti. Mi ćemo do Parson Folsa, a Men će ostati ovde, zar ne?

– Tako je, striče.

Stari Dik još jednom odmeri Menovog konja i odvrati – U redu, prihvatam ponudu. Odmah da kažem da sam vam zahvalan za ovo, Mene. Sto mu muka, može biti da sam vas pogrešno procenio ili ste se, pak, vi promenili.

Revolveraš se nasmeši.

– U redu, hajde da prionemo na posao i promenimo konje. Zaista mi je drago što smo se dogovorili.

Klejton klimnu glavom. Ćutke je prišao da pomogne, ali ni trenutka nije ispuštao iz vida Menov opasač koji je još uvek bio u kolima. Složno i ćutke su uradili sve što je potrebno, s tim što je Hana neprestano posmatrala Risa Mena nastojeći da prikrije koliko je uzbuđena njegovom velikodušnošću. On je, naime, bio jedini čovek koji je pokazao želju da joj pomogne i koji je to stvarno učinio, izuzimajući, naravno, Doka Holideja koji je bio na prvom mestu.

Setivši se njega, Hana se trže. Zar je moguće da je, od trenutka kada se pojavio Men, ona potpuno zaboravila na tog čoveka? A oboje su postupili ružno prema njemu i ostavili ga da se sam bori protiv Latimerove bande. Osetila je oštar bol u grudima i po ko zna koji put se zapitala šta mu se desilo...

– Hajde, draga, sve je spremno– pozvao je stric prenuvši je iz razmišljanja. – Možemo krenuti – dodao je Klejton i uzeo Menov opasač. Još jednom ga je zamišljeno odvagao, a onda ga pružio visokom revolverašu.

– Nadam se da vam neće trebati, Mene i da su ostali nevaljalci dobro naučili lekciju. Kasnije, kada moj konj bude sposoban da put, uzjašite ga i dođite u Parson Fols. Tamo ćemo vas čekati da zajedno proslavimo. Vi ćete biti prvi gost, mister – dodao je i kratko mu mahnuo rukom.

Isto je učinila i Hana

Ris Men joj je otpozdravio, a kada su se kola dovoljno udaljila, stavio je opasač i bacio na vatru dva – tri suva drveta. Pošto se plamen dovoljno rasplamsao zadovoljno je klimnuo glavom, a onda skinuo sa sedla ćebe i stavio ga u blizinu vatrišta. Posle toga je otišao u senku iza stena zauzevši poziciju između puta koji se penjao ka brdu i onog što je vodio u preriju.

Prema onome što je Vilen rekao trebao je da brine samo o jednom, o Doku Holideju.

* * *

Dok Holudej je čuo pucnje koji su dopirali sa vrha brdskog prevoja. Zategnuvši vođice, pogledom je po-

kušao da prodre kroz mesečinom obasjanu polutamu, ali bez uspeha. Kada je eho pucnja zamro u daljini, sve se utišalo.

Ipak, Holidej je pričekao nekih desetak minuta pre nego što je nastavio put. Kretao se lagano i pazio da što više ostane u senci, sve dok nije ugledao mesto gde je na jednom komadu tvrdog terena trag iznenada nestao.

Tu je sišao dole, privezao konja za neku nisku granu i nastavio da osmatra teren pokušavajući da nađe izgubljeni trag. Napravio je dosta širok krug i najzad naišao na otisak točkova u jednom malo mekšem pojasu zemljišta. Zastao je razmišljajući šta da preduzme kada se kroz noćnu tišinu prolomio revolverski pucanj.

Munjevito se prućio po zemlji i ležao tako nekoliko minuta. Onda je ustao i oprezno se uputio prema grupi stena udaljenih nekih stotinak metara odakle je došao pucanj. Naravno, napravio je polukrug, prišao stenama na nekih dvadesetak metara i iznenađeno zastao: na tlu je ležao mršav, loše negovan konj izvrnut na bok sa rupom na čelu od revolverskog hica.

Kada se malo bolje zagledao shvatio je da je to konj Dika Klejtona. Dok je stajao pored konjske lešine i pokušavao da zamisli šta se tu događalo, skrenuo je pogled i ugledao Vilenov leš obasjan mesečinom.

Lagano je prišao telu i vrhom cipele okrenuo ga na leđa. Prvo je primetio dve rane od kuršuma na grudima, a onda praznu revolversku futrolu. Osvrnuo se oko sebe, ali revolvera nigde nije bilo. Tako dakle, Vilenov ubica je beskrupulozno ustrelio nenaoružanog čoveka, zaključio je.

Okrenuo se i krenuo ka mestu gde je ostavio Miga kada je začuo pucanj. Bacio se na zemlju i otkotrljao u stranu. Kada je podigao glavu video je visoku siluetu jahača na konju kako proleće između dve stene glasno se cereći. Ono što je bilo najgore, Dok je u konju koga je Ris Men jahao prepoznao svog Miga.

Zahvatio ga je talas besa. Poželeo je da skoči i pucajući potrči za lopovom, ali je u poslednjem trenutku odustao. Kao i uvek do tada, kod iskusnog Doka Holideja preovladao je razum, uz jasnu svest da je napravio veliku grešku udaljivši se od konja.

– Holideje, čuješ li me? – začuo je Menov glas koji ga je prenuo iz razmišljanja. Dolazio je iza visoke, reckave stene dovoljno široke da se iza nje zakloni jahač na konju.

– Čujem – odvratio je Dok kratko.

– Onda slušaj! Dakle, ja sada odlazim za Parson Fols. Dva puta sam pokušao da ti zbrišem i oba puta mi to nije pošlo za rukom. Ti neuspesi me ljute, stoga sam još odlučniji u nameri da te pošaljem na groblje. I zato ti kažem da ću te ubiti ako se pojaviš u Parson Folsu! Ne hvataj se

u koštac sa mnom, već kreni nekim drugim putem i ne vraćaj se!

Iz žbunja se nije čuo nikakav odgovor.

Minuti su bili dugi, tišina sve neprijatnija, a povetarac se pretvorio vetar.

Negde se začuo urlik šakala i sve se ponovo utišalo.

Ris Men je izgubio strpljenje.

– Da li si još tu, Holideje?

– Tu sam, Mene.

– Nisi pobegao?

– Ja nisam čovek koji beži.

– U redu. Čuo si moj savet?

– Jesam.

– I šta kažeš?

– Savet je dobar – odvratio je Dok mirno – ali ne za mene.

– Zašto?

– Kako bez konja da pođem na drugu stranu, Mene?

– Šta ja znam! Na laktovima, kolenima, puzeći ili mileći, mister! To je zaista tvoja stvar. Samo nemoj za mnom... Ja sam se sporazumeo sa Klejtonom i njegovom bratanicom, samo da znaš. Ako budu pametni, dobro će proći. Naročito devojka.

Dok škripnu zubima. Znao je šta u rečniku beskrupuloznog ubice i nitkova kakav je Men znači izraz „dobro proći". No, nemoćna ljutnja bila je sve što je tog trenutka mogao.

– Nisi mi odgovorio, pametnjakoviću – dobacio je Men nestrpljivo.

– Nemam šta.

– Ponavljam ti još jednom – sada je vikao Men – ako mi budeš zadavao glavobolju ubiću te, makar mi to bio poslednje što ću učiniti u životu, Holideje! Imam velike i lepe planove sa Klejtonovom devojčicom i potrudiću se da ih ostvarim. Zato me čuj dobro, druškane! Zaboravimo šta je bilo jer sada više nije ni važno. Opameti se već jednom i pođi svojim putem!

Dok je ćutao. Kroz splet grana oprezno se podigao i pošao u stranu. Mada je jasno video gornji deo stene, od Risa Mena ni traga. I dok je razmišljao da li da pođe napred i rizikuje, začuo je jasan topot kopita; prvo lagani kas, a zatim sve jači i brži galop.

Brzo se probio kroz žbunje i potrčao uz padinu.

Stigavši do vrha proplanka, zastao je kao ukopan, pogleda prikovanog za Risa Mena koji se gubio u daljini.

IX

Dik Klejton je nestrpljivo šetao sa jednog na drugi kraj odaje. Svaki put kada bi došao do prozora, zastao bi i bacio pogled na drugu stranu ulice do zatvorenih vrata banke.

Kratko vreme po dolasku u grad pronašao je Hamera Vilkinsona, čoveka ovlaščenog da donosi odluke o svemu što se odnosilo na poslovanje železnice. O svemu su se vrlo brzo dogovorili, pa je Dik Klejton na prvom sastanku potpisao ugovor i pri-

mio overen ček kompanije na sumu od deset hiljada dolara. Preostalo mu je da sačeka da se otvori banka i unovči ček.

Posle kratkog raspitivanja, Ris Men ga je pronašao u pansionu.

– Da li je sve završeno, mister? – upitao je.

Stari je klimnuo glavom i potapšao se rukom po džepu na prsima.

– Da, obavljeno je. Samo da se banka otvori i ovaj ček pretvorim u novac. Oh, mister, jedva čekam da uzmem lovu i izgubime se u nepoznatom pravcu! Vama sam zaista zahvalan, Mene. Od trenutka kada ste mi pozajmili svog konja sve je krenulo nabolje. On je još uvek upregnut u kola, a pošto se dobro pokazao, mogli biste ga prodati. Obećavam da ću platiti odličnu cenu.

– To mi se čini pošteno – odvratio je revolveraš – No, voleo bih da razmislite o tome kako bi bilo da pođem sa vama – dodao je prijateljski. – Znate, putovanje sa novcem je prilično rizično i ne bi škodilo da sam u blizini. Drugi, još važniji razlog je vaša bratanica. Ona me mnogo privlači, a imam razloga da verujem kako je to osećanje obostrano. Znate, rešio sam da prekinem sa iznajmljivanjem revolvera i na neki drugi način zarađujem za život. A to valjda nije tako teško, zar ne?

Stari ga iznenađeno pogleda.

– Sigurni ste da to želite, mister? Do vraga, uvek sam verovao da se ljudi vašeg kova nikada ne menjaju.

Ris Men se osmehnu.

– Ljudi moga kova najčešće nemaju priliku da sretnu ženu kao što je vaša bratanica. Ona zaslužuje nešto mnogo bolje od rada na sirotinjskom ranču. Ja sam za ovih nekoliko godina uštedeo nešto novca i voljan sam da ga pametno uložim. Ako ste zainteresovani, mogli bismo da isplaniramo neki zajednički poduhvat.

U starčevim očima kresnu plamičak zainteresovanosti.

– Do vraga, to je prilično primamljivo. Samo, dajte mi malo vremena da razmislim o tome, važi? A sada idemo do banke, mister! Koliko vidim, upravo su je otvorili.

Posle nekoliko minuta obojica su stajali ispred šaltera.

– Javljeno nam je da ćete doći, mister Klejtone – rekao je bankarski službenik pozdravivši ga uz naklon. – Ja vam savetujem da uzmete nešto novca za trošak, a ostalo... pa, prebacićemo ga u bilo koju banku po vašoj želji.

Stari se osmehnu i odmahnu glavom.

– Uzeću celokupnu sumu, mister. I ne brinite da ću imati bilo kakvih problema. Ovo mi je ortak, mister Ris Men koji će voditi računa o mojoj sigurnosti.

Činovnik hladno odmeri Mena, očigledno nimalo impresioniran. Ovaj je

hrabro izdržao njegov pogled, učtivo se naklonio i zajedno sa starim pošao ka vratima.

U tom trenutku spazio je dvojicu ljudi koji su stajali na tremu ispred ulaza u pansion, tačno preko puta, i mrko ih posmatrali. Iza njih, na izlaznim vratima pansiona pojavila se Hana Klejtion.

Njen stric je bio otprilike na sredini ulice kada su zapraštali hici. Dvojica neznanaca su potegla revolvere i pripucala u starog Klejton koji je stao, zaustavljen u koraku i užasnuto podigao ruku u kojoj se nalazila torba sa novcem.

Već sledećeg trenutka njegovo telo se bez glasa sručilo na zemlju.

Videvši šta se desilo sa stricem, Hana je glasno kriknula, a onda su se opet začuli pucnji.

Raširenih nogu, kao zakopan u prašinu ulice, Ris Men je sasuo nekoliko hitaca u dvojicu neznanaca koji su pali kao snoplje, ni ne shvatajući šta ih je snašlo.

Onda je nastao opšti metež. Ljudi su pritrčali, odnekud je dotrčao šerif, a Ris je zgrabio torbu i požurio da se nađe Hani...

Posle nekih pola sata sedeli su u sobi i tiho razgovarali.

– Ja.... ja još ne mogu da verujem – mucala je devojka.

– Pokušajte da se smirite, mis. Šerif je preuzeo stvar u svoje ruke i sve će ispitati. Telo vašeg stica je kod pogrebnika i on će biti dostojno sahranjen. Evo, ja sam vam na usluzi i učiniću sve što je potrebno.

– Ali vi ste ubili one ljude... – promucala je i nekako se nježila setivši se izraza zadovoljstva koji je videla na Menovom licu kada je povukao revolver. To ju je plašilo, mada nije znala da li preuveličava stvari ili se tako nešto zaista dogodilo...

On joj stegnu ruku.

– Znam, strašno vam je što sam ubio onu dvojicu. Ali šta sam drugo mogao da uradim, mis? Možda bih sledeća žrtva bio ja, pa onda vi, a možda...

– Znam, znam – prekinula ga je iznenada se zastidevši. – Vi ste učinili toliko, a ja vam još zameram...

– Vi treba da ožalite svoga strica i onda krenete u bolji život. Ja ću vas pratiti i pomoći vam u svemu. Ako volite rančeve, možemo naći neko dobro mesto u Kaliforniji i tamo gajiti stoku. Znate, u toj državi su nikli čitavi gradovi i biće velikih potreba za mesom. Ljudi tamo obično odlaze zbog zlata, ali to može biti jalov posao. Zato bi bilo najbolje kada bi kupili...

– Vi i ja?

Men se osmehnu i nastavi blagim, gotovo nežnim glasom:

– Da, a zašto ne, Hana? Zar nemate poverenja u mene?

– Ne, nisam to mislila. Samo se pitam.

– Vaš stric je bio iskusan i mudar čovek koji mi je na kraju ipak po-

klonio poverenje. Osim toga, zbog vas sam prekinuo sa dosadašnjim životom, učinio sve da vas upozorim, oslobodio vas Vilena i... Ne, ne želim da nabrajam ono što sam uradio ako vi to ne umete da cenite.

Devojčini obrazi porumeneše.

– Oh, nemijte tako! Ne treba da se ljutite na mene, mister Mene. Tako sam uzbuđena i tužna zbog svega. Naravno da imam poverenja u vas i da sam vam beskrajno zahvalna.

– Drago mi je što to čujem, mis. Eto, zbog vas sam spreman i da se odreknem revolvera. Želim drugi život, lep ranč, kuću i ženu koju ću voleti, Hana...

Iznenađena ovakvim razvojem događaja, devojka neodlučno zavrte glavom i poče da šeta po sobi. Men joj se predstavljao u sasvim drugom svetlu i ona se pitala da li je to samo maska, ili se čovek zbilja promenio. Zastala je pored prozora i mahinalno odškrinula zavesu. Kada je pogledala napolje, zastao joj je dah.

– Mister Holidej! – povikala je iznenađeno.

Men je zastao kao gromom pogođen, a onda joj pritrčao i odvukao je od prozora. Pošto ju je grubo stisnuo i gurnuo prema ležaju, Hana je uplašeno kriknula. Uspela je da se otrgne i ustuknula iznenađena izrazom duboke mržnje koja se ukazala na Menovom licu. Tog trenutka je shvatila da su njene sumnje osnovane i da je revolveraš u duši ostao ono što je bio. I dok je kroz odškrinute zavese zurio na ulicu, njegovo lice je bilo lice zveri spremno na skok.

– Šta je sada? – upitala je uplašeno. – Šta nameravate da učinite?

– To je moja stvar! – odvratio je besno. – Sklonite mi se s puta i nemojte da vam padne da pamet da slučajno izađete na ulicu! – dobacio je, odlučno je odgurnuo prema krevetu, a onda izleteo napolje okrenuvši ključ u bravi.

Hanu podiđoše žmarci. Sada je shvatila da su ona i stric prevareni, ali vremena za žaljenje nije bilo. Morala je nekako da pomogne Holideju.

Obuzeta očajanjem, prišla je prozoru i podigla okno.

Dok Holidej je jahao mazgu, praćen nekim starim kopačem zlata. Nagnuvši se napred, povikala je koliko je grlo nosilo – Mister Holideje! Mister Ris Men je upravo izleteo odavde! Ja mislim... ubeđena sam da je pošao da vas ubije! Da vas ubije... čujete li me?

Dok je podigao glavu i pogledao prema prozoru. Bilo je očigledno da je čuo upozorenje jer je devojka bila vrlo glasna. No, pre nego što je uspeo bilo šta da odgovori, ugledao je Risa Mena kako krupnim koracima izlazi iz pansiona. Na trotoaru se nalazilo dosta ljudi, ali on je jurnuo između njih, odgurnuvši nekolicinu levo i desno.

Onda je zakoračio na ulicu i stao.

Raširenih nogu, Dok je stajao naspram njega i netremice ga posmatrao.

Svuda okolo zavladala je apsolutna tišina. Kao da je svako kretanje prestalo kako u glavnoj, tako i u sporednim ulicama.

– Neka te vrag nosi, Holideje! – zagrmeo je Men. – Kako si došao ovamo?

– Neka vrag nosi tebe – odgovorio je Dok. – Kako ti je uspelo?

– Uspelo... šta?

– Da ubiješ Vilena i zadobiješ poverenje Nika Klejtona i njegove bratanice.

Umesto odgovora, Menova ruka se brzo spustila naniže. Munjevito je potegao revolver, a posmatračima je zastao dah kada je uperio cev ka Holidejevim grudima.

Hana Klejton je vrisnula i rukama pokrila lice. Nije mogla da gleda šta će se desiti verujući da je svemu došao kraj.

Dok Holidej je nepomično stajao, nogu kao ukopanih u tlo. Izraz njegovog lica nije se promenio dok je Men izlazio na ulicu, potezao i zapinjao pištolj, kao da se sve to ticalo nekoga drugog a ne njega. Bezizražajno je gledao pred sebe i kada ga je tane iz Menovog pištolja okrznulo po ramenu,ali, u trenutku kada se protivnik mašio pištolja u njegovom oku kresnuo je plamičak odluke, a ruka mu je poletela ka futroli kolta. Umoran, iscrpen i donekle otupeo od mučnog putovanja, Holidej nije reagovao onako brzo kao što bi u drugim situacijama učinio.

Zato je izvadio revolver i opalio tek kada ga je okrznuo Menov metak. No, ako je umor imao uticaja na brzinu potezanja, to nije bio slučaj sa preciznošću. Naime, njegov hitac pogodio je revolveraša u crnom i prekinuo mu aortu. Men je pao, divlje zatresao glavom i zakrkljao. Već sledećeg trenutka u samrtnom ropcu se stropoštao na zemlju.

Šerif Toser je prvi prišao.

– Šta je ovo? – upitao je strogim glasom. – Možete li mi objasniti šta se ovde dešava, mister?

– Samoodbrana, šerife – odvrati Dok hladno. – Svi ovi ljudi će potvrditi da sam napadnut – dodao je i širokim pokretom ruke pokazao prisutne građane koji su stajali na trotoaru.

Nekolicina je bojažljivo klimnula glavom, ali su dvojica – trojica glasno potvrdila Dokove reči.

Šerif klimnu glavom.

– Dobro, neka vam bude. Ipak; ostanite u gradu i nikuda se ne miči-te dok ne završim istragu.

Holidej se osmehnu i stavi revolver u futrolu.

– Ne brinite, neću se ni maći, šerife. Nagutao sam se suviše prašine i napešačio se da bih poželeo bilo gde da idem. Pre svega, moram dobro da se pokvasim... spolja i iznutra... i da se dobro ispavam. Dakle, u svako doba

me možete naći u pansionu – dodao je na kraju i lagano se udaljio.

Ljudi su ga ispratili pogledima punim divljenja.

* * *

Dok je spavao gotovo dvadeset četiri časa i probudio se tek sutradan oko podne. Bio je odmoran i gladan i, mada je napolju bilo dosta toplo, čio i raspoložen. Pozvonio je za poslugu i posle nekoliko minuta čovek mu je doneo čistu i ispeglanu odeću i cipele. Za dodatnih dva dolara, mali pansionski potrčko pripremio mu je kupatilo i posle nekih pola sata bio je sasvim drugi čovek.

Sa zadovoljstvom je uzdahnuo. Sve je bilo završeno. Kenon Krik je sada bio samo prijatno sećanje koje će, kako vreme bude prolazilo, postati draga uspomena.Valjda tako mora da bude, zaključio je i sa osmehom krenuo prema salunu.

Posle svega ostalo je još nešto.

Lepa, šarmantna i hrabra Hana Klejton.

Dok je još uvek razmišljao o njoj kada je dvadesetak minuta kasnije stajao ležerno naslonjen na šank i ispijao brendi. I kako to obično biva kada su u pitanju slučajnosti, mršavi barmen mu je diskretno prišao i ljubazno se naklonio.

– Mis Hana Klejton pitala je za vas, ali nismo hteli da vas budimo. Rekao bih.... – zastao je i nagnuo se prema njemu – rekao bih da je želela da vas vidi, mister.

Dok iznenađeno podiže obrvu.

– Zaista?

– Tako mi se čini – zabrzao je čovek zbunjeno.– Ako vas zanima, ona je sada u svojoj sobi. Odmara se. Kada je ovakva žega u Parson Folsu se svi odmaraju.

Holidej je samo klimnuo glavom. Nije ništa rekao pa ga je čovek za šankom sa iznenađenjem odmerio, čudeći se ovakvoj hladnokrvnosti.

Minuti su prolazili. Vrućina je bila sve veća, a tišina sve teža.

Kada je odbio i poslednji dim, Dok se ležernim korakom uputio na sprat i zaustavio se pred vratima Hane Klejton. Sačekao je nekoliko sekundi pošto je začuo njen odgovor, a onda ušao unutra.

Zatekao je kako sedi na krevetu sa rukama prekrštenim na krilu. U prvom trenutku jedva primetno se namrštila, a onda je na njenom lepom licu zasjao šarmantan osmeh.

Dok joj je prišao, a ona je ustala sa kreveta posmatrajući ga sa nežnošću u očima. Ali iza te nežnosti, kao leden vetar zime u proleće, izvirivao je isti strah poput straha koji je vide one noći na prolazu u dolinu, kada ju je gledao obasjanu mesečinom.

Moram razbiti taj strah, pomislio je iskreno, prišao još korak – dva bliže i pružio joj ruke.

Kolebanje je trajalo samo tren, a onda mu se bacila u naručje.

Prihvatio ju je i prigrlio bez reči, žudno udišući miris njene kose i kože. Osetio je strahovito olakšanje shvativši da ga ništa na svetu ne može odvojiti od nje, njene zanosne lepote i raskošnog devojačkog tela.

– Ne bojte se, Hana – prošaputao je ljubeći je u kosu. – Sve će biti dobro, verujte mi.

Nije ništa rekla, već se samo čvršće priljubila uz njega. Neko vreme su ostali tako zagrljeni, a onda ju je Dok spustio na krevet.

Tada ju je ponovo pogledao u oči u kojima više nije bilo straha. Samo nežnost, toplina i poverenje... Ovo je pobeda života i ljubavi, pomislio je zaneseno i potražio njene tople, slatke usne.

Shvativši da su sve prepreke među njima nestale, oboje su se jednostavno prepustili...

Nekoliko dana kasnije Dok Holidej je stajao na prozoru svoje hotelske sobe i posmatrali glavnu ulicu kojom su prolazili retki prolaznici. Bilo je rano popodne, ali u vazduhu se već osećao slab dah večernjeg povetarca. Gledajući prema nazubljenom planinskom prevoju, Dok je razmišljao o tome kako izgleda život sa druge strane tog brda. Onda ga je sa leđa obgrlila nežna ženska ruka.

– Već razmišljaš o tome da nastaviš put, Dok? Ne mogu to da ti zabranim, ali ako nameravaš u Kaliforniju, moraš povesti i mene.

Holidej se osmehnuo.

– U redu, Hana. Ali tamo ćemo se rastati. Važi?

– Hm... to ćemo još videti. Možda ćeš se predomisliti.

– Možda – odvratio je Dok i ponovo se nasmešio.

Njegov osmeh govorio je da u to ne veruje.

KRAJ

MARKETPRINT

300 dinara

300 dinara

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000
00428
9 770353 000002